



INTERNATIONAL INSTITUTE FOR CHILD STUDY

สถาบันระหว่างชาติ สำหรับการค้นคว้า เรื่องเด็ก

SPONSORED BY UNESCO AND THE MINISTRY OF EDUCATION, THAILAND.



PRASARNMITR ROAD
BANGKOK, THAILAND

บทย่อจากปริญญาานิพนธ์

การศึกษาamahabhatit (จิตวิทยาพัฒนาการ)

พ. ศ. ๒๕๐๔



INTERNATIONAL INSTITUTE FOR CHILD STUDY

สถาบันระหว่างชาติ สำหรับการค้นคว้า เรื่องเด็ก



With the Director's Compliments

Prasarnmitr Rd.
Bangkok, THAILAND

ด4/2504

กส.

ร.1

รายงานการวิจัยฉบับที่ ๔

สารบัญ

หน้า

๑. ขนาดตัวหนังสือ ช่องไฟ และ
ทักษะในการอ่าน นายกมล สุกประเสริฐ ๑
๒. การอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวที่มี
ฐานะทางเศรษฐกิจสังคมต่ำใน
จังหวัดพระนครและธนบุรี นางชวีจิตต์ พัทธกษผล ๗
๓. ความมุ่งหวังของนักเรียนต่อครูใน
เรื่องการลงโทษและการให้รางวัล นายนำทรัพย์ จันทน์หอม ๑๑
๔. ทศนคติของครูต่อนักเรียน นางบุญกอบ เกตะวันที ๑๕
๕. ความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งทมิ้อานาจลกับ
เหนือธรรมชาติของเด็กในโรงเรียน
ประถมสาธิตวิทยาลัยครูแห่งหนึ่ง น.ส. เปรมปรกติ ศักุณะสิงห์ ๒๒
๖. พัฒนาการทางศิลปะของเด็กไทยใน
ชั้นประถมศึกษาตอนต้นของ
โรงเรียนประถมสาธิตแห่งหนึ่ง
ในจังหวัดพระนคร น.ส. ภาทรา สุคนธ์ทรัพย์ ๒๖

- | | | |
|--|-------------------------|----|
| ๑. การสำรวจการใช้เวลาว่างของ
นักเรียนในโรงเรียนวิสามนัญศึกษา
และอาชีวศึกษาในจังหวัดพระนคร
และธนบุรี | นายวัน สังข์สะอาด | ๓๑ |
| ๘. ความสามารถในการอ่านและเขียน
ของผู้ใหญ่ในตำบลนาป่า | นายวิระ บุญะภาณูจน์ | ๓๓ |
| ๕. การอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัว
ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคม
ระดับกลางในจังหวัดพระนคร
และธนบุรี | นางศรีสวัสดิ์ ชลวิสุทธิ | ๔๕ |
| ๑๐. ทักษะคติของเด็กในชั้นประถมปีที่ ๔
ในจังหวัดพระนครต่อการปฏิบัติ
ของบุคคลในครอบครัว | นายสเมธ สุภาสัย | ๕๒ |
| ๑๑. ความสามารถในการอ่านของ
นักเรียนชั้นประถมในจังหวัด
พระนคร | นายสวัสดิ์ ประทุมราช | ๕๕ |
| ๑๒. ความคิดเห็นของผู้ปกครองต่อ
โรงเรียนสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร | นางสมบุรณ บุษยกุล | ๖๒ |

๑๓. การสำรวจความคิดเห็นของครู
เกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียน
ชั้นมัธยมปลายในโรงเรียนรัฐบาล
และโรงเรียนราษฎร์ ร้อยโท เสี่ยม อินภิรมย์ ๖ ๕
๑๔. ความสามารถของเด็กในการ
ฟังเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย นายอิศรา จรรย์านนท์ ๗ ๖

ขนาดตัวหนังสือ ช่องไฟ และทักษะในการอ่าน

ของ

นายกมล สุตประเสริฐ

คำนำ

เนื่องจากได้มีการวิพากษ์วิจารณ์กันเสมอ ๆ ในวงการประถมศึกษาว่า การอ่านหนังสือของนักเรียนในชั้นประถมค่อนข้างจะช้ามาก ทั้ง ๆ ที่โรงเรียนประถมศึกษาได้ตระหนักในเรื่องนี้ คงจะเห็นได้ว่าจำนวนเวลาเรียน ๒๕ ชั่วโมง ต่อหนังสือคำที่ในหลักสูตรชั้นประถมศึกษานั้น เป็นชั่วโมงภาษาไทยเสีย ๗ ชั่วโมง อีกประการหนึ่งถึงแม้ว่าตารางสอนจะไม่บังคับว่าเป็นวิชา อ่าน คัด เขียน ไว้อย่างละเอียด แต่ก็พอจะทราบได้ว่า ชั่วโมงภาษาไทยนั้นส่วนมากใช้ไปในการสอนอ่านมากกว่าการสอนวิชาอื่น ๆ

การอ่านหนังสือถือว่าเป็นวิชาสำคัญที่จะนำเด็กให้มีความเข้าใจในวิชาอื่น ๆ เด็กที่อ่านหนังสือไม่โตมักจะถูกกักมิให้ผ่านชั้นไปเรียนชั้นสูงต่อไป อนึ่งผลการสอบไล่ของนักเรียนชั้นประถมมักอยู่ในระดับอันไม่เป็นที่น่าพอใจจนทำให้กรมสามัญศึกษาระทรวงศึกษาธิการ ต้องเร่งปรับปรุงและอบรมครูอยู่เสมอ การที่ครูไม่ระมัดระวังความสามารถทั่ว ๆ ไปในการอ่านของเด็กอาจจะทำให้แรงงุงใจในการสอนการเรียนในชั้นนั้นลดน้อยลง

การอ่านหนังสือชานนมิโตมสาเหตุมาจากเรื่องหนังสือโดยเฉพาะ จากการค้นคว้าในสหรัฐอเมริกาได้พบว่า เด็กอเมริกันชั้นประถมปีที่ ๔ อ่านหนังสือได้ประมาณทีละ ๑๕๐ คำ แต่เด็กไทยอ่านได้ช้ากว่า ถ้าหากว่าไม่กล่าวถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ในด้านความสามารถในตัวคนซึ่งเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และปัญญาแล้ว การที่เด็กไทยอ่านหนังสือได้ช้ากว่านั้นก็พอจะกล่าวได้ว่าเป็นเพราะปัญหาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

๑. วิธีสอน เช่น การสอนแบบผัน การสอนเป็นคำ ๆ และอื่น ๆ
 ๒. ความเหมือนกันของตัวหนังสือ เช่น ก ฅ ฌ ค ฅ ฅ ฅ ฅ อาจทำให้เด็กต้องใช้เวลาพิจารณาเป็นพิเศษ จึงทำให้การอ่านหนังสือช้าลง
 ๓. การวาง สระไว้ข้างล่าง และ ข้างบนพยัญชนะ อาจ เป็นเหตุให้เด็กต้องใช้เวลาตากวากว้างจน และต้องเพิ่มความระมัดระวังมากจนเกินไปทำให้อ่านช้าลงได้
 ๔. การเขียนหนังสือ ตัดกัน เป็นพด โดยไม่เว้น ระยะ ระหว่าง คำ อย่าง ภาษาอังกฤษอาจทำให้เด็กต้องใช้เวลาระมัดระวังเป็นพิเศษจึงทำให้การอ่านช้าลง
 ๕. อักษรตัวใหญ่ตัวเล็กอาจมีส่วนทำให้เกิดการอ่านช้าลงหรือเร็วขึ้น และอาจมีส่วนช่วยให้เด็กมีความเข้าใจใดคนหนึ่งหรือตรงข้ามก็ได้
- ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

จากปัญหาต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น การค้นคว้าในเรื่องการอ่านหนังสือครั้งหนึ่งจึงได้เจาะจงที่จะศึกษาแต่เฉพาะสองข้อสุดท้าย คือ การเว้นช่องไฟระหว่างคำ และขนาดของตัวหนังสือ ซึ่งมีสาระที่จะศึกษาดังต่อไปนี้

๑. หาอัตราความเร็วเฉลี่ยในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๔
๒. ศึกษาความแตกต่างระหว่างการเขียนหนังสือตัดกันเป็นพด กับ การเขียนเว้นระยะคำ ต่อคำทั้งในทางอัตราความเร็วในการอ่านและความเข้าใจ

๓. ศึกษาความแตกต่างระหว่างการเขียนหนังสือตัวใหญ่และตัวเล็ก ทั้งในทาง อัตราความเร็วในการอ่านและความเข้าใจ

กลุ่มตัวอย่าง

การทดสอบ อัตราความเร็วในการอ่านได้กระทำกับเด็กนักเรียนชายหญิงชั้น
ประถมศึกษา ๔ ของโรงเรียนประชาบาลในโครงการปรับปรุงการศึกษากรุงเทพ ฯ -
ธนบุรี และโครงการปรับปรุงการศึกษาระยะเชิงเทรวาในจำนวนเท่า ๆ กัน คือ ใน
โครงการปรับปรุงการศึกษากรุงเทพ ฯ - ธนบุรี มี ๖๘๔ คน ในโครงการปรับปรุง
การศึกษาระยะเชิงเทรวา มี ๖๘๓ คน รวม ๑,๓๖๗ คน จำนวนนักเรียนใน
โครงการปรับปรุงการศึกษากรุงเทพ ฯ - ธนบุรี ได้รับการคัดเลือกโดยวิธีสุ่มตัวอย่าง
แต่ทั้งนี้ให้เข้ากับโรงเรียนที่ใดลองทดสอบมาก่อนแล้ว ส่วนโรงเรียนในโครงการ
ปรับปรุงการศึกษาระยะเชิงเทรวา นั้น ได้ทำการทดสอบหมดทุกโรงเรียน เพื่อจะได้เอา
ไว้ศึกษาเปรียบเทียบการศึกษาค้นคว้าในระหว่างสองโครงการในโอกาสอันควรต่อไป
เครื่องมือในการทดสอบ

ข้อทดสอบอ่าน เป็น นิตาน สองเรื่อง คือ เรื่อง ภรรยาช่างตัดผม และ เรื่อง
พรประเสริฐ ทั้งสองเรื่องมีขนาดความยาวเท่า ๆ กันนับได้ ๓,๒๐๐ พยางค์ ข้อสอบ
ทั้งสองเรื่องเขียนของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก ซึ่งผู้แต่งได้ทำ
เป็นข้อทดสอบมาตรฐานสำหรับวัดความเร็วในการอ่านของนักเรียนชั้น ประถมปีที่ ๔
การทบทวนเป็นพยางค์เพื่อตัดปัญหาข้อถกเถียงในการนับคำ ทุก ๆ ๕๐ พยางค์จะมี
วงเล็บ และภายในวงเล็บมีคำให้เลือก ๓ คำ เพื่อให้เด็กขีดเส้นใต้คำที่ถูกและเข้า
ความกับเรื่องทบทวนเพียงคำเดียว นิตานแต่ละเรื่องจัดพิมพ์เป็น ๔ แบบ ดังนั้นจึงมี
ข้อทดสอบทั้งสิ้น ๘ แบบ ด้วยกัน คือ

๑. เรื่องภรรยาข้างตึกผม พิมพ์ไม่แยกคำ ขนาดตัวหนังสือพิมพ์ด้วย
ตัวกลางบาง

๒. เรื่องพรประเสริฐ พิมพ์แยกคำ ขนาดตัวหนังสือพิมพ์ด้วยตัวเหลื่อม

๓. เรื่องภรรยาข้างตึกผม พิมพ์ไม่แยกคำ ขนาดตัวหนังสือพิมพ์ด้วย
ตัวเหลื่อม

๔. เรื่องพรประเสริฐ พิมพ์แยกคำ ขนาดตัวหนังสือพิมพ์ด้วยตัวกลางบาง

๕. เรื่องภรรยาข้างตึกผม พิมพ์แยกคำ ขนาดหนังสือพิมพ์ด้วยตัวกลางบาง

๖. เรื่องพรประเสริฐ พิมพ์ไม่แยกคำ ขนาดตัวหนังสือพิมพ์ด้วยตัวเหลื่อม

๗. เรื่องภรรยาข้างตึกผม พิมพ์แยกคำ ขนาดตัวหนังสือพิมพ์ด้วยตัวเหลื่อม

๘. เรื่องพรประเสริฐ พิมพ์ไม่แยกคำ ขนาดตัวหนังสือพิมพ์ด้วยตัวกลางบาง

วิธีทดสอบ

ผู้ทดสอบแบ่งเด็กเป็น ๘ กลุ่ม โดยให้นับเรียงตามลำดับ ๑ ถึง ๘ โดย
แยกชายหญิงด้วย เด็กทุกคนในแต่ละกลุ่มอ่านข้อทดสอบทั้งสองเรื่อง คือ กลุ่มที่ ๑
ครั้งแรกอ่านแบบที่ ๑ แล้วอ่านแบบที่ ๒ กลุ่มที่ ๒ ครั้งแรกอ่านแบบที่ ๒ แล้วอ่าน
แบบที่ ๑ กลุ่มที่ ๓ ครั้งแรกอ่านแบบที่ ๓ แล้วอ่านแบบที่ ๔ กลุ่มที่ ๔ ครั้งแรก
อ่านแบบที่ ๔ แล้วอ่านแบบที่ ๓ กลุ่มที่ ๕ ครั้งแรกอ่านแบบที่ ๕ แล้วอ่านแบบที่ ๖
กลุ่มที่ ๖ ครั้งแรกอ่านแบบที่ ๖ แล้วอ่านแบบที่ ๕ กลุ่มที่ ๗ ครั้งแรกอ่านแบบที่ ๗
แล้วอ่านแบบที่ ๘ กลุ่มที่ ๘ ครั้งแรกอ่านแบบที่ ๘ แล้วอ่านแบบที่ ๗ ทั้งนี้เพื่อให้
เด็กแต่ละคนได้พบข้อทดสอบเหมือนกันทุกๆ อย่าง คือ ได้อ่านเรื่องนทานทั้งสองเรื่อง
แบบพิมพ์ทั้งสองแบบ และตัวหนังสือทั้งสองขนาด

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้เขียนได้ตรวจสอบความเร็วในการอ่านโดยนับถ่วงเฉลี่ยสัทท่ายที่เด็กอ่านถึงส่วนความเข้าใจในการอ่านนั้นนับจากวงเล็บที่คอยได้ถูกต้อง ข้อมูลต่าง ๆ ได้ถูกจัดเป็นรหัสเจาะลงในบัตร เป็นรายตัวเด็ก ได้ใช้เครื่องจักรกลของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็กในการนับและแยกประเภทของข้อมูลเหล่านี้

การคำนวณหาความสำคัญของความแตกต่างของข้อทดสอบทั้งสองเรื่อง การพิมพ์ทั้งสองแบบ และขนาดตัวหนังสือทั้งสองขนาด ผู้เขียนได้ใช้หลักการ วิเคราะห์ ความแปรปรวน (Analysis of Variance) โดยแบบ Factorial Design ได้แยกวิเคราะห์เป็น ๔ ประเภท คือ ความเร็วในการอ่านครึ่งท่อน ความเร็วในการอ่านครึ่งที่สอง ความเข้าใจในการอ่านครึ่งท่อนและความเข้าใจในการอ่านครึ่งที่สอง นอกจากนี้ผู้เขียนได้หาสัมพันธภาพของการทดสอบครึ่งท่อนและครึ่งที่สอง ทั้งความเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน ได้หาสัมพันธภาพระหว่างความเร็วในการอ่านกับความเข้าใจในข้อทดสอบทุก ๆ แบบโดยวิธีการ zero-order correlation ผลที่ได้จากการค้นคว้า

ผลพบที่สำคัญ ๆ ที่ได้จากการค้นควาครึ่งหนึ่งมีดังนี้ คือ

๑. เด็กชั้นประถมปีที่ ๔ จากกลุ่มตัวอย่าง อ่านในอัตราความเร็วเฉลี่ย นาทีละประมาณ ๑๓๘ พยางค์
๒. เด็กอ่านนิทานเรื่องภรรยาช่างตัดผมได้เร็วกว่าเรื่องพรประเสริฐ ความแตกต่างของทั้งสองเรื่องมีนัยสำคัญ ทั้งนี้แสดงว่า นิทานเรื่องพรประเสริฐยากกว่านิทานเรื่องภรรยาช่างตัดผม
๓. เด็กอ่านหนังสือที่พิมพ์ติดกัน เป็นพด ได้เร็วกว่าที่พิมพ์โดยเว้นระยะระหว่างคำ

๖

๔. เด็กอ่านหนังสือที่พิมพ์ ขนาดตัวเล็กได้เร็วกว่าที่พิมพ์ด้วยตัวขนาด

กลางบาง

๕. เด็กอ่านหนังสือที่พิมพ์โดยเว้นระยะระหว่างคำได้เข้าใจดีกว่าที่พิมพ์ติดกันเป็นพยางค์

๖. เด็กอ่านหนังสือที่พิมพ์ด้วยขนาดตัวกลางบางได้เข้าใจดีกว่าที่พิมพ์ด้วยขนาดตัวเล็ก

การอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจสังคมต่ำในจังหวัดพระนครและธนบุรี

ของ

นางชูจิตต์ พัทธษผล

จุดมุ่งหมายในการค้นคว้า

การค้นคว้าเรื่องการอบรมเลี้ยงดูเด็กในจังหวัดพระนครและธนบุรี มีจุด

มุ่งหมายดังนี้ คือ:—

๑. ต้องการทราบว่าในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจสังคมระดับต่ำมีการ
แย่งงานกันทำอย่างไร
๒. ต้องการทราบว่าบิดามารดามีฐานะเศรษฐกิจสังคมระดับต่ำทัศนคติ
ต่อการมีลูกอย่างไร
๓. ต้องการทราบว่ามารดามีฐานะเศรษฐกิจสังคมระดับต่ำมีวิธีการ
อย่างไร
๔. ต้องการทราบว่ามารดามีฐานะเศรษฐกิจสังคมระดับต่ำมีวิธีการ
อบรมลูกอย่างไรในเรื่องการซบถาย, การรักษาความสะอาด, การก้าวร้าวรุกราน,
ความประพฤติทางเพศ, การพึ่งคนอื่น และวิธีฝึกหัดอบรมเช่นนี้ใดผลอย่างไร
๕. ต้องการทราบว่าในการเลี้ยงดูลูกจนมารดาประสบปัญหาอะไรบ้าง
๖. ต้องการทราบว่า การอบรมเลี้ยงดูลูกจนมารดาเหล่านี้ใช้ในปัจจุบัน
เหมือนกันหรือต่างกันกับการอบรมเลี้ยงดูตนได้รับอย่างไร? และเพียงไร?

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้ามจำนวน ๓๐ คน อายุระหว่าง ๑๕-๔๒ ปี
 ข้าราชการอยู่ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาอย่างน้อย ๕ ปี เป็นผู้มีฐานะ
 เศรษฐกิจและสังคมระดับต่ำ ในการพิจารณาฐานะเศรษฐกิจและสังคม ผู้เขียนได้
 พิจารณาจากระดับการศึกษา รายได้ ลักษณะของที่อยู่อาศัยและการแต่งกาย
 ประกอบกัน

การรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กไทยในจังหวัดพระนครศรี
 และธนบุรี ผู้เขียนได้ใช้วิธีสัมภาษณ์มารดา โดยอาศัยแบบสัมภาษณ์มารดาของ
 สถาบันระหว่างชาติสำหรับการการค้นคว้าเรื่องเด็ก

วิธีจัดการกับข้อมูล

เมื่อได้ข้อมูลมาแล้วผู้เขียนได้จำแนกข้อมูลเพื่อหาความถี่ของแต่ละคำตอบ
 ตามหัวข้อต่อไปนี้

๑. การแบ่งงานกันทำ
 ๒. ทศนคติต่อการเกิดของลูก ซึ่งจำแนกออกเป็น
 - ก. ทศนคติระยะยังไม่เกิด
 - ข. ทศนคติระหว่างตั้งครรภ์
 - ค. ทศนคติหลังคลอดลูกแล้ว
 ๓. วลีเลี้ยงลูก
 ๔. การผูกคอตายในเรื่องการชกมวย การรักษาความสะอาด การ
 การร่าวูกราน ความประพฤติทางเพศ การฟังคนอื่น และผลของการอบรม

๕. ปัญหาที่มารดาประสบ

๖. ความแตกต่างระหว่างการอบรมเลี้ยงดูลูกของ มารดาในปัจจุบันกับที่มารดาเคยได้รับการอบรมเลี้ยงดูมา

สรุปผล

ผลปรากฏว่า มารดาในระดับต่ำของสังคม ส่วนใหญ่ต้องทำงานบ้านแต่ผู้เดียว เมอร์วาระมีบุตรก็ใจ ไม่ชอบขอลูกคนอื่นมาเลี้ยง นิยมการคลอดที่โรงพยาบาล และการแพทย์แผนปัจจุบันมากขึ้น แต่หลังคลอดต้องอยู่ไฟและกินยาแผนโบราณ สามีและญาติมักช่วยเลี้ยงดู มารดาส่วนมากให้ลูกกินนมมารดาและให้เมื่อเด็กหิว เมื่ออายุได้ ๓-๖ เดือน ก็เริ่มให้กินข้าวกขกกล้วย มารดาอายุมากเริ่มผลการขับถ่ายตั้งแต่อายุลูกยังน้อย แต่ได้ผลช้ากว่ามารดาอายุน้อยซึ่งเริ่มผลการขับถ่ายเมื่อเด็กอายุได้ ๑-๒ ขวบ ลูก ๆ มักสนใจในความสะอาดของเครื่องแต่งตัวเป็นพิเศษ เมื่อเด็กถูกขัดขวางหรือไม่พอใจมักร้องไห้เสียงดัง มีเด็กจำนวนน้อยที่อาจพบนองทำลายของ และทารุณสัตว์ มารดาชอบลงโทษลูกโดยการตีและชกชู้เด็กว่าจะตีลูกได้รับการฝึกให้รู้จักพึ่งตนเองตั้งแต่อายุน้อย มารดาทุกคนอบรมลูกเหมือนกบที่ตนได้รับการอบรมจากบิดามารดา แต่ตัวเลขลูกนมน มารดาอายุน้อยเลี้ยงตามคำแนะนำของบิดามารดาของตน แต่มารดาอายุมากให้คำตอบว่า ตนเลี้ยงลูกฝึกกบที่บิดามารดาเลี้ยงตนมา เพราะตนได้ลงโทษลูกน้อยกว่า เอาใจใส่เรื่องการเรียนและการแต่งตัวมากกว่าสมัยก่อน มารดาส่วนมากมักหนีใจเรื่องความประพฤติของเด็ก ซึ่งบังเอิญไปตรงกับปัญหาในปัจจุบันและเป็นปัญหาที่สนใจให้ผู้เขียน ได้ศึกษาเรื่องนี้ เพื่อกันควาหาสาเหตุที่ทำให้ความประพฤติของเด็กเป็นที่หนีใจในปัจจุบัน โดยตั้ง

วัตถุประสงค์เพื่อจะศึกษาให้ลึกซึ้งลงไปในแต่ละวิธีการของการอบรมเลี้ยงดูเด็ก นับตั้งแต่การแบ่งงานทำในบ้าน การให้อาหาร การช่วยถ่าย ตลอดจนไปจนถึงการรู้จักรับผิดชอบ เมื่อผู้เขียนได้พิจารณาถึงวิธีการเลี้ยงดูของมารดาแล้ว ก็ยากที่จะสรุปได้ว่าอะไรบางอย่างเป็นสาเหตุที่ทำให้ความประพฤติของเด็กเป็นทหนักใจในปัจจุบัน แต่สิ่งที่ผู้เขียนเห็นว่าอาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งก็คือ การลงโทษเด็กโดยใช้อารมณ์ เวลาเด็กทำผิดถ้าผู้ใหญ่อารมณ์ดีก็ไม่ลงโทษ ถ้าผู้ใหญ่อารมณ์ไม่ดีก็ทำผิดเล็กน้อยก็ลงโทษ ทำให้เด็กไม่สามารถจะตัดสินใจได้ถูกต้องว่าอะไรผิดอะไรถูก บางครั้งก็จะเกิดความขงขี้ใจจน เพราะเมื่อตนกระทำสิ่งทหนักใจว่าถูกต้องแล้ว ก็ยังถูกลงโทษ ทำให้เด็กมักแสดงการก้าวร้าวรุนแรงมันสยดสยอง ถ้าเด็กถูกลงโทษโดยไม่มีเหตุผลเช่นน้อย ๆ เข้าและถูกลงโทษโดยวิรุณแรง เช่นตีให้เจ็บตัว และคุกคามให้เจ็บใจ หนัก ๆ เขาก็จะทำให้เด็กกลายเป็นเด็กเกรงไม่เชื่อฟังผู้ใหญ่ และมีความประพฤติทหนักใจได้ง่ายเข้า สาเหตุอีกประการก็คือสิ่งแวดล้อม ซึ่งได้แก่สถานที่อยู่อาศัยแคบ เด็กจึงมีความจำเป็นต้องออกไปเล่นนอกรบ้าน ถ้าเด็กขงขี้ใจเพื่อนก็เป็นผู้ใหญ่ของเด็กไป ถ้าไปคบเพื่อนที่ไม่ดีก็จะชักนำให้เด็กประพฤติผิดตามไปด้วย นอกจากนั้นผู้เขียนยังเชื่อว่าสาเหตุอื่น ๆ อีกมาก แต่จากการค้นคว้าครั้งนี้ผู้เขียนยังไม่พบสาเหตุเหล่านั้นโดยชัดแจ้ง จึงไม่สามารถนำมากล่าวในปริญญานีพนอันได้.

ความมุ่งหวังของนักเรียนต่อครู ในเรื่องการลงโทษและการให้รางวัล

ของ
นายนาทรพย จันทนหอม

กลุ่มตัวอย่าง

การค้นคว้าโดยทำกับนักเรียนชายหญิง ชั้นประถมศึกษา ๔ จำนวน ๔๑๐ คน จากโรงเรียนเทศบาล ๑๐ โรงเรียน ซึ่ง สุ่มมาจากจำนวนโรงเรียนเทศบาลในจังหวัดพระนครทั้งหมด ในจำนวนนี้มีโรงเรียนที่ปกครองนักเรียนมีฐานะทางสังคม — เศรษฐกิจระดับกลาง ๔ โรงเรียน และระดับต่ำ ๖ โรงเรียน ในการจัดระดับฐานะทางสังคม — เศรษฐกิจนั้น ได้ขอให้ครูโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนคร — อนุทวีป เป็นนักศึกษาวชิรวิทยาสถาบันการศึกษา ประธานมิตร พ.ศ. ๒๕๐๓ เป็นผู้ตัดสินใจ

ความมุ่งหมาย

เรื่องนี้มีความมุ่งหมายที่จะทราบว่า :—

๑. นักเรียนมีความมุ่งหวังเกี่ยวกับการลงโทษและการให้รางวัลอย่างไรบ้าง ในสถานการณ์ต่าง ๆ
๒. ความมุ่งหวังของ นักเรียนชาย กับนักเรียนหญิง เกี่ยวกับการลงโทษและการให้รางวัลในสถานการณ์ต่าง ๆ นั้น มีความแตกต่างกันหรือไม่

- ๓. นักเรียนที่มีระดับอายุต่างกัน มีความมุ่งหวังแตกต่างกันหรือไม่
เกี่ยวกับ การลงโทษและการให้รางวัลในสถานการณ์ต่าง ๆ นั้น
- ๔. ถ้าฐานะทางสังคม — เศรษฐกิจ ของ ผู้ปกครอง นักเรียนแตกต่างกัน
นักเรียนมีความมุ่งหวังความแตกต่างกันหรือไม่เกี่ยวกับ การลงโทษ
และการให้รางวัลในสถานการณ์ต่าง ๆ นั้น

วิธีดำเนินการ

การเก็บข้อมูลใช้แบบสอบถาม ซึ่งมีสองส่วน หารือแรกเกี่ยวกับ การ
ลงโทษ และหาข้อหลังเกี่ยวกับ การให้รางวัล แต่ละข้อประกอบด้วยข้อย่อยหาข้อ
ให้นักเรียนเลือกขอย่อยที่ตนชอบมากที่สุด

ผลการค้นคว้า

ในสถานการณ์การลงโทษ นักเรียนมุ่งหวังให้ครูปฏิบัติคลล่นกันตงน คือ
เตือน ลงโทษ ตักสิทธิ และไม่สนใจ ส่วนในสถานการณ์การให้รางวัลเป็นตงน
คือ ชม สัญญาวาจะให้รางวัล ใหสิทธิพิเศษ ให้รางวัล และไม่สนใจ ตามลำดับ

ส่วนความมุ่งหวังของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในการปฏิบัติของครูนั้นไม่
แตกต่างกันมากทั้งในสถานการณ์การลงโทษและการให้รางวัล แต่นักเรียนหญิงชอบ
ให้ครูชมมากกว่านักเรียนชาย ความแตกต่างนมนยสำคัญทุก ๆ กรณี

นักเรียนอายุ ๙ — ๑๑ ปี กับนักเรียนอายุ ๑๒ — ๑๔ ปี มุ่งหวังให้ครู
ปฏิบัติต่อตนไม่แตกต่างกัน มากเช่นกัน ทั้งใน สถานการณ์การลงโทษและการให้
รางวัล

นักเรียนที่มี ฐานะทางสังคม — เศรษฐกิจ ระดับกลาง กับระดับต่ำ มุ่งหวัง
ให้ครูปฏิบัติไม่แตกต่างกันมากอกเช่นกัน ทั้งในสถานการณ์การลงโทษและการให้
รางวัล แต่นักเรียนที่มีฐานะระดับต่ำชอบให้ครู สัญญาวาจะให้รางวัลมากกว่านักเรียน

ระดับกลางอย่างมีนัยสำคัญทุก ๆ กรณี และยังมีแนวโน้มแสดงว่านักเรียนที่มี
 ฐานะระดับต่ำมุ่งหวังให้ครูเตือนมากกว่านักเรียนที่มีฐานะระดับกลางทุก ๆ กรณี
 อีกด้วย แต่มีนัยสำคัญเพียง ๓ กรณีเท่านั้น คือ กรณีที่นักเรียนไม่ตั้งใจฟังครูสอน
 กรณีที่นักเรียนขาดโรงเรียนหลายวันและไม่ได้บอกให้ครูทราบ และกรณีที่นักเรียน
 ไม่ทำเลขการบ้าน ส่วนนักเรียนที่มีฐานะระดับกลางมีแนวโน้มมุ่งหวังให้ครูชมมาก
 กว่านักเรียนที่มีฐานะระดับต่ำทุก ๆ กรณี แต่มีนัยสำคัญเพียง ๓ กรณีเท่านั้น คือ
 กรณีที่นักเรียนทำตัวดีและช่วยเพื่อน ๆ ให้ทำตามคำสั่งของครู กรณีที่นักเรียน
 ชอบปรึกษาความสะอาดและหมั่นดูแลห้องเรียนให้เรียบร้อยอยู่เสมอ และกรณีที่
 นักเรียนออกทุกเมื่อครูออกไปธุระนอกห้องเรียน

๑. ในสถานการณ์การลงโทษทุก ๆ กรณี นักเรียนทั้งชายหญิงมุ่งหวังให้
 ครูเตือนมากที่สุด รองลงมาคือ ลงโทษ ตักสิทธ์ และไม่สนใจ ตามลำดับ
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนมีความมุ่งหวังให้ครูสนทนากับนักเรียนมากที่สุด

๒. ในสถานการณ์การให้รางวัลทุก ๆ กรณี นักเรียนทั้งชายหญิงมุ่งหวัง
 ให้ครูชมมากที่สุด รองลงมาคือ สัญญาว่าจะให้รางวัล สิทธิพิเศษ ให้รางวัล
 และไม่สนใจตามลำดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักเรียนมีความมุ่งหวังให้ครูสนทนากับ
 นักเรียนมากที่สุด

๓. ในสถานการณ์การลงโทษทุก ๆ กรณี ความมุ่งหวังของนักเรียนชายกับ
 ของนักเรียนหญิงแตกต่างกัน กล่าวคือ ต่างก็มุ่งหวังให้ครูเตือนมากที่สุด และ
 ไม่สนใจน้อยที่สุด

ต่อไปนี้เป็นอันดับความมุ่งหวังของนักเรียนซึ่งจำแนกตามเพศ เกณฑ์สถาน-
 การณ์การลงโทษ

อันดับ	ชาย	หญิง
๑	เตอน	เตอน
๒	ลงโทษ	ลงโทษ
๓	ค	คคสท
๔	คคสท	ค
๕	ไม่สนใจ	ไม่สนใจ

๕. ในสถานการณ์การให้รางวัลทุก ๆ กรณี นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง
 มุ่งหวังให้ครูชมมากที่สุด และมุ่งหวังให้ครูไม่สนใจน้อยที่สุด แต่นักเรียนหญิง
 มุ่งหวังให้ครูชมมากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทุก ๆ กรณี

ต่อไปนี้เป็นอันดับความมุ่งหวังของนักเรียนซึ่งแจกแจงตามเพศ เกี่ยวกับสถานการณ์การให้รางวัล

อันดับ	ชาย	หญิง
๑	ชม	ชม
๒	สัญญาว่าจะให้รางวัล	สัญญาว่าจะให้รางวัล
๓	สิทธิพิเศษ	สิทธิพิเศษ
๔	รางวัล	รางวัล
๕	ไม่สนใจ	ไม่สนใจ

๕. ในสถานการณ์การลงโทษทุก ๆ กรณี นักเรียนอายุน้อย (๙-๑๑ ปี) กับนักเรียนอายุมาก (๑๒-๑๔ ปี) มุ่งหวังให้ครูเตือนมากที่สุด และมุ่งหวังให้ครูไม่สนใจน้อยที่สุด ในขณะที่นักเรียนไม่ทำเลขการขานยกกรณีนักเรียนไม่ทำแบบฝึกหัดเลขที่ครูกำหนดให้ มีแต่อ่านหนังสือการคนเดียว นักเรียนอายุมากมีความมุ่งหวังให้ครูเตือน และไม่มุ่งหวังให้ครูสนใจ มากกว่านักเรียนที่อายุน้อย ตามลำดับความแตกต่างนมนยสำคัญเชิงสถิติ

ต่อไปนี้เป็นอันดับความมุ่งหวังของนักเรียนซึ่งแจกแจงตามอายุเกี่ยวกับสถานการณ์การลงโทษ

อันดับ	อายุ ๙-๑๑ ปี	อายุ ๑๒-๑๔ ปี
๑	เตือน	เตือน
๒	ลงโทษ	ลงโทษ
๓	คัด	คัด
๔	คัด	คัด
๕	ไม่สนใจ	ไม่สนใจ

๖. ในสถานการณ์การให้รางวัลทุก ๆ กรณี ความมุ่งหวังของนักเรียนอายุน้อย (๙-๑๑ ปี) กับความมุ่งหวังของนักเรียนอายุมาก (๑๒-๑๔ ปี) ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ต่างก็มุ่งหวังให้ครูชมมากที่สุดและมุ่งหวังให้ครูไม่สนใจน้อยที่สุด

ต่อไปนี้เป็นอันดับความมุ่งหวังของนักเรียนซึ่งแจกแจงตามอายุเกี่ยวกับสถานการณ์การให้รางวัล

อันดับ	อายุ ๙ — ๑๑ ปี	อายุ ๑๒ — ๑๔ ปี
๑	ชม	ชม
๒	สัญญาว่าจะให้รางวัล	สัญญาว่าจะให้รางวัล
๓	สิทธิ์พิเศษ	สิทธิ์พิเศษ
๔	รางวัล	รางวัล
๕	ไม่สนใจ	ไม่สนใจ

๗. ในสถานการณ์การลงโทษทุก ๆ กรณี นักเรียนชั้นประถมศึกษา —
 เกรงกลัวระดับกลางกับระดับต่ำ มุ่งหวังให้ครูเตือนมากที่สุด และมุ่งหวังให้ครูไม่
 สนใจน้อยที่สุด เว้นแต่กรณีนักเรียนไม่ทำเวรประจำของมัวไปเล่นเสีย นักเรียน
 ชั้นประถมศึกษา — เกรงกลัวระดับต่ำ มุ่งหวังน้อยที่สุด ที่จะให้ลงโทษโดยให้ ออก
 นอกห้องเรียน หรือออกนอกระบบชั้นเรียน กรณีนักเรียนไม่ตั้งใจฟังในเวลาทบทวน
 การสอน กรณีนักเรียนขาดโรงเรียนติดต่อกันหลายวัน และกรณีนักเรียนไม่ทำ
 เลขการบ้าน ทั้งสามประการนี้ นักเรียน ชั้นประถมศึกษา — เกรงกลัว ระดับต่ำ
 มุ่งหวัง ให้ครูเตือน มากกว่านักเรียน ชั้นประถมศึกษา — เกรงกลัว ระดับกลาง
 อย่างมีนัยสำคัญตามลำดับ

ต่อไปนี้เป็นอันดับความมุ่งหวังของนักเรียน ซึ่งแจกแจงตามฐานะทางสังคม —
 เกรงกลัวเกี่ยวกับสถานการณ์การลงโทษ

อันดับที่	ระดับกลาง	ระดับต่ำ
๑	เดือน	เดือน
๒	ลงโทษ	ลงโทษ
๓	คดีสิทธิ	คดี
๔	คดี	คดีสิทธิ
๕	ไม่สนใจ	ไม่สนใจ

๘. ในสถานการณ์การให้รางวัลทุก ๆ กรณี นักเรียนที่มีฐานะทางสังคม—
 เศรษฐกิจระดับกลางกับระดับต่ำ มุ่งหวังให้ครูชมมากที่สุด และมุ่งหวังให้ครูไม่
 สนใจน้อยที่สุด แต่กรณีนักเรียนต่างทำตัวและช่วยเตือนเพื่อน ๆ กรณีนักเรียน
 ชอบรักษาความสะอาดและหมั่นดูแลห้องเรียนให้เรียบร้อยอยู่เสมอ และกรณีที่
 นักเรียนไม่ ออกพัก เมื่อ ครูออกไปธุระ นอกห้องเรียน ปรากฏว่านักเรียนที่มีฐานะทาง
 สังคม — เศรษฐกิจระดับกลางมุ่งหวังให้ครูชมมากกว่านักเรียนที่มีฐานะทาง
 เศรษฐกิจระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญตามลำดับ

ต่อไปนี้เป็นอันดับความมุ่งหวังของนักเรียน ซึ่งแจกแจงตามฐานะทางสังคม—
 เศรษฐกิจเกี่ยวกับสถานการณ์การให้รางวัล

อันดับ	ระดับกลาง	ระดับต่ำ
๑	ชม	ชม
๒	สัญญาว่าจะให้รางวัล	สัญญาว่าจะให้รางวัล
๓	สิทธิพิเศษ	รางวัล
๔	รางวัล	สิทธิพิเศษ
๕	ไม่สนใจ	ไม่สนใจ

ทัศนคติของครูต่อนักเรียน

ของ

นางบุญกอบ เกตะวันดี

ความมุ่งหมาย

การศึกษาคนควาเรองนี้ มีความมุ่งหมายที่จะสำรวจทัศนคติของครูต่อนักเรียนว่า เพศ อายุ สภาพการสมรส ตำแหน่งหน้าที่ ชนบททางการสอน จำนวนบททางการสอนมาแล้ว ประเภทโรงเรียน ทำให้ทัศนคติของครูต่อนักเรียนแตกต่างกันประการใด หรือไม่ ทัศนคติของครูประจำชั้นมีความสัมพันธ์กับการศึกษาเล่าเรียนของเด็กในชั้นหรือไม่เพียงใด และทัศนคติของครูไทยต่อนักเรียนแตกต่างกับของครูอเมริกันทุกระดับการศึกษาเท่าเทียมกันตามที คูก ลิตส์ และ แคลลิส ได้ประมวลไว้หรือไม่ และอย่างไร

กลุ่มตัวอย่าง

ในการค้นคว้านี้ได้ใช้ กลุ่มตัวอย่าง ๕๐๐ คน ล้วนเป็นนักศึกษาบุคคลภายนอกของวิทยาลัยวิชาการศึกษา (ประสานมิตร) ปีการศึกษา ๒๕๐๔ ส่วนมากของกลุ่มตัวอย่างเป็นครูของโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี

ใช้แบบสอบถามทัศนคติของครูที่แปลเป็นภาษาไทยจากแบบสอบถาม The Minnesota Teacher Attitude Inventory (The MTAI) แบบสอบถาม The MTAI ฉบับเต็ม คูก ลิตส์ และ แคลลิส สร้างขึ้นเพื่อใช้คาดคะเนความเป็นไปและบรรยากาศใน

ห้องเรียนที่เกิดจากทัศนคติของครู แขนงสอบถามนมขอความเกยวกับศีลธรรมจรรยา
 ของเด็ก ปัญหาทางวินัยหลักความเจริญเติบโตของเด็ก หลักการบริหารการศึกษา
 และการปฏิบัติของครูต่อเด็ก รวม ๑๕๐ ข้อ แต่ละข้อมีมาตราส่วนประมาณค่า
 ความเห็น ๕ ขน เรียงจากลักษณะที่เป็นเชิงนิมานมากอย่างขงจนถึงเชิงนิเสธมาก
 อย่างขง ให้กลุ่มตัวอย่างเลือกออกความเห็นเพียงขนเดียวในแต่ละข้อ
 การวิเคราะห์ผล

เมื่อได้ให้คะแนนแต่ละข้อตามแนวของ กู ก ลิสต์ และ แคลลิสต์ แล้ว ได้
 นำคะแนนเหล่านั้นมาคำนวณหาความแตกต่างระหว่างทัศนคติของครู ทมตอ นกเรียน
 โดยจำแนกตามประเภทต่าง ๆ ของครูว่าสำคัญหรือไม่อย่างไร ทั้งได้นำผล
 เหล่านั้นมาเสนอในตารางและภาพประกอบให้เห็นชัดเจนและเข้าใจง่าย
 สรุปผลของการค้นคว้า

การค้นคว้าทัศนคติของครูที่เป็นนักศึกษายบุคคลภายนอกของวิทยาลัยวิชาการศึกษา
 (ประสานมิตร) ทมตอ นกเรียน ได้ผลดังนี้ :-

๑. ครูหญิงและครูชาย มีทัศนคติตอ นกเรียนคล้ายคลึงกัน
๒. ครูทมอายุต่างกัน มีทัศนคติตอ นกเรียนคล้ายคลึงกัน
๓. ครูที่เป็นโสดและครูที่แต่งงานแล้ว มีทัศนคติตอ นกเรียนคล้ายคลึงกัน
๔. ครูประจำชนและครูพิเศษ มีทัศนคติตอ นกเรียนคล้ายคลึงกัน
๕. ครูที่สอนชนอาชวศึกษาและครูที่สอนชนประถมและอนบาล มีทัศน-
 คติตอ นกเรียนดีกว่าครูที่สอนชนมัธยม อย่างมีนัยสำคัญ
๖. ครูที่สอนมาแล้ว ๑-๑๕ ขนไป มีทัศนคติตอ นกเรียนดีกว่าครูที่สอน
 มาแล้ว ๖-๑๐ ขน อย่างมีนัยสำคัญ

๗. ครูโรงเรียนประชาบาล มีทัศนคติต่อนักเรียนดีกว่าครูโรงเรียน
ราษฎร์ อย่างมีนัยสำคัญ

๘. ทัศนคติของครูประจำชั้นต่อนักเรียนไม่สู้จะมีความสัมพันธ์กับการ
ศึกษาเล่าเรียนของเด็กในชั้นนัก

๙. ทัศนคติของครูอเมริกันต่อนักเรียนดีกว่าของครูไทยที่มีระดับ
การศึกษาและการอบรมนานเท่ากัน เมื่อใช้บรรทัดฐานของอเมริกัน แต่ผู้เขียนคิดว่า
ถ้าใช้บรรทัดฐานของไทยอาจได้ผลว่า ครูไทยมีทัศนคติต่อนักเรียนดีกว่า หรือดี
เท่าครูอเมริกันก็ได้ ทั้งนี้เพราะความนิยมและวัฒนธรรมของครูทั้งสองประเทศ
แตกต่างกัน

ความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งที่มีอำนาจลึกลับเหนือ
ธรรมชาติของเด็กในโรงเรียนประถมสาธิต
วิทยาลัยครูแห่งหนึ่ง

ของ

น.ส. เปรมปรีดี ศกุนะสิงห์

ความมุ่งหมาย

จุดประสงค์ของการศึกษาเรื่องนี้ เพื่อจะทราบเรื่องความเชื่อของเด็กต่อสิ่งที่มีอำนาจลึกลับเหนือธรรมชาติตามหัวข้อดังต่อไปนี้

๑. สิ่งที่มีอำนาจลึกลับเหนือธรรมชาติต่าง ๆ ที่เด็กเชื่อได้แก่อะไรบ้าง ?
๒. สิ่งต่าง ๆ ที่มีอำนาจลึกลับเหนือธรรมชาติเหล่านั้นมีอำนาจและอำนาจพออย่างไร ?
๓. เด็กโตเรียนหรือบรรณารักษ์เกี่ยวกับสิ่งที่มีอำนาจลึกลับเหนือธรรมชาติ มาจากไหน ?
๔. เมื่อเด็กต้องการขอให้สิ่งที่มีอำนาจลึกลับเหนือธรรมชาติช่วยเหลือตนด้วยประการต่าง ๆ นั้น เด็กประพฤติหรือปฏิบัติตนอย่างไร ?
๕. สิ่งที่มีอำนาจลึกลับเหนือธรรมชาติที่เด็กเคยเชื่อมาครั้งหนึ่ง แต่ในปัจจุบันเลิกเชื่อแล้วมีอะไรบ้าง ?
๖. เหตุใดเด็กจึงเลิกเชื่อในสิ่งที่มีอำนาจลึกลับเหนือธรรมชาติที่เคยเชื่อมาแล้ว ?

กลุ่มตัวอย่าง

เพื่อสนองจุดประสงค์ตามทศของการทวายเป็น ผู้เขียนได้ทำการค้นคว้ากษณะเด็กชน
ประณมยัทสำมของโรงเรียนประณมสาธิตวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จำนวน
๒๖ คน ชาย ๑๓ และหญิง ๑๓ คน มีอายุระหว่าง ๘ - ๑๒ ปี

วิธีรวบรวมข้อมูล

ในการค้นคว้ามผู้เขียนได้ขอให้เด็กเหล่านั้นกรอกแบบสอขดัถามเกยวกับคววม
เชื่อในสิ่งทมอานาจลกกลบเหนอธรรมชาติ และได้ทำการสัมภาษณ์เพิ่มเติมเพอค้นหา
สาเหตุททำไห้เด็กเชื่อเชนนน ค้นหาสาเหตุทมาของแหล่งอิทธิพลของคววมเชอนน
ตลอดจนคววมเชื่อซงเด็กเคยเชอมมาแต่เล็กเชอแล้ว พร้อมทงการประพฤติและการ
ปฏิบัติตนของเด็กตอสิ่งทมอานาจลกกลบเหนอธรรมชาติ

สรุปผล

๑. เด็กเชื่อในสิ่งทาง ๆ ทมอานาจลกกลบเหนอธรรมชาติ ขณะทเด็กอยุทบ่าน
ในเวลากลางวัน และสิ่งทเด็กเชื่อมากไ้แก่ผี จากการสัมภาษณ์เด็กไห้เหตุผลว่า
ในเวลากลางวัน ผู้ปกครองมักออกจากบ้านเกอยทกท่าน เด็กอยุตามลำพงจึงเกิด
คววมไม่ม่ใจว่าตนจะปลอกลยจากสิ่งนน ส่วนในเวลากลางคินเด็กเชอนอย เพราะ
ในเวลากลางคินเด็กหลบจึงไม่สามารถทจะคึกเชื่ออะไรไ้ตลอด

๒. ในเวลากลางวันเด็กไม่เชื่อผู้มอานาจเลย แต่ในเวลากลางคินเด็กเชื่อ
บ้าง ทงนเพราะเด็กไ้คยอยู่ใกล้ซิดพ่อแม่และญาติ โดยมากเด็กมักจะได้รบคำสั่งสอน
ว่ากรทที่ไม่อยุในโอวาทผู้ใหญ่โดยเฉพะพ่อ แม่มักจะได้เชื่อว่าเป็น ลกทที่ไม่กตัญญู
ถึงนนในขณะที่เด็กอยุใกล้ผู้ปกครองมากเด็กจึงมีโอกาสคึกอดงมาก และทำไห้เด็กคึก
ไปว่าตนไ้ลยหลบญคณของท่าน

๓. ในขณะที่เด็กอยู่โรงเรียนเด็กเชื่อเกี่ยวกับสถานที่มากที่สุด สถานที่ไหนก็ได้
แก่ศาลเจ้าพ่อ (สมเด็จพระเจ้าพระยามหาสุริยวงศ์) ซึ่งเป็นเจ้าของโรงเรียนและทาง
โรงเรียนได้สร้างศาลบูชาไว้

๔. ขณะที่เด็กอยู่นอกบ้านในเวลากลางวันเด็กเชื่อเกี่ยวกับสถานที่มากที่สุด
สถานที่ไหนก็ได้ เพราะเด็กเชื่อว่าวิญญาณหรือผีอาศัยอยู่ในวัด สถานที่อื่น ๆ มีบ้าง
เล็กน้อย เพราะเด็กได้รับคำบอกเล่าจากผู้ใหญ่ว่า วิญญาณหรือผีจะออกไปหากินที่
อื่นในเวลากลางวัน

๕. ในขณะที่เด็กอยู่นอกบ้านนอกโรงเรียนในเวลากลางวันเด็กเชื่อศาสนา
มากที่สุด เพราะเด็กได้รับทราบมาว่าถ้ามีพระคุ้มครอง จะได้รับความปลอดภัยเสมอ
ตลอดจนผู้ปกครองมักจะแนะนำให้เด็กไหว้วัด พระพุทธรูป พระสงฆ์ เป็นประจำ
เมื่อผ่าน ในเวลาที่มาโรงเรียนเด็กโดยมากมักต้องผ่านวัด เพราะโรงเรียนที่ตั้งอยู่
ในอาณาเขตที่วัดคณาอยู่ถึงสามด้าน เด็กบางคนอยู่ใกล้วัดเคยเข้าไปเล่นในวัด

๖. ถ้าจะลำดับสิ่งที่เด็กชอบว่าเชื่อ จากสิ่งทว่าเชื่อมากที่สุดจะเรียงลำดับได้
ดังนี้

ศาสนา สิ่งต่าง ๆ ที่มีอำนาจลบล้างเห็นอธรรมชาติ ของขลัง สถานที่ สัตว์

๗. ในวัยนี้ความเชื่อในสิ่งที่มีอำนาจลบล้างเห็นอธรรมชาติ มีความโน้มเอียง
จะคงมีอยู่ เพราะสิ่งที่เด็กเชื่อมีจำนวนความถ้อยมากและน้อยสิ่ง ถ้าจะเรียง
ลำดับสิ่งที่เด็กเชื่อแล้ว โดยพิจารณาจำนวนครั้งที่เด็กตอบจากมากไปหาน้อยจะ
ได้ดังนี้

สิ่งต่าง ๆ ที่มีอำนาจลบล้างเห็นอธรรมชาติ ของขลัง ต้นไม้ เมื่อมาเปรียบ
เทียบกันคำตอบที่แสดงถึงความเชื่อ จะเห็นว่าสิ่งที่เด็กยังเชื่ออยู่มากกว่าสิ่งที่เด็ก
เชื่อแล้ว

๘. เด็กเชื่อว่าสิ่งที่มีอำนาจลบล้างเห็นธรรมชาติให้คุณและให้โทษได้ทั้งสองประการและมีอำนาจที่จะให้คุณและให้โทษได้พร้อม ๆ กัน

๙. การเอาอกเอาใจและการขอโทษสิ่งที่มีอำนาจลบล้างเห็นธรรมชาติมักจะทำเช่นเดียวกันทั้งชายและหญิง โดยมากมักจะเป็นการไหว้ เพราะเป็นสิ่งทงายและไ้รับคำสั่งให้กระทำอยู่บ่อย ๆ ร้องลงมากเป็นการสวดมนต์ ตักบาตร เพราะตามวัฒนธรรมไทยเชื่อว่าเป็นการส่งผลบุญไปให้แก่ผู้ตายตลอดจนจะทำให้คนที่ทำไ้บุญ

๑๐. สิ่งที่มีอิทธิพลในการทำให้เด็กเชื่อและเลิกเชื่อ มักเกิดจากสาเหตุแหล่งเดียวกัน คือ จากคำบอกเล่ามากที่สุด ผู้มีอิทธิพลในทันทีแก่ผู้ปกครองและครู ส่วนที่ไ้จากมวลชนสาธารณะ เช่นภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสืออนิตาน เป็นสิ่งช่วยส่งเสริมให้เด็กเชื่อมากกว่าที่จะให้เลิกเชื่อ ความเชื่อที่เกิดจากประสบการณ์ของตัวเองมีน้อย และการที่เด็กเลิกเชื่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดอันเนื่องจากตนไ้มีประสบการณ์เองมีน้อย เมื่อนำผลนี้ไปเปรียบเทียบกับแหล่งอิทธิพลแหล่งอื่น ๆ

พัฒนาการทางศิลปะของเด็กไทยในชั้น
ประถมศึกษาตอนต้น

ของ

โรงเรียนประถมสาธิตแห่งหนึ่ง ในจังหวัดพระนคร

ของ

น.ส. ภัทรา สุคนทรพย์

ความมุ่งหมาย

เพื่อคนควาเรื่องต่อไปนี้

- ก. เด็กอยู่ในชั้นพัฒนาการทางศิลปะชั้นใดเมื่ออายุประมาณเท่าใด
- ข. เด็กที่อยู่ในชั้นพัฒนาการทางศิลปะชั้นเดียวกัน เขียนภาพหรือบน
แตกต่างกันอย่างไรบ้าง
- ค. เด็กมีพัฒนาการทางการวาดภาพอยู่ในชั้นเดียวกันกับพัฒนาการทาง
การเขียนหรือไม่
- ง. เด็กหญิงและชายแต่ละวัย ชอบวาดภาพและเขียนอะไรมาก
- จ. ในระหว่างเด็กหญิงและชายทั้งหมดในกลุ่มตัวอย่าง เพศไหนชอบวาด
และเขียนอะไรมากที่สุด

มวลดประชากร

เป็นเด็กชั้นประถมต้น ของโรงเรียน ประถม สาคิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร จำนวน ๑๖๐ คน หญิง ๖๘ คน ชาย ๙๑ คน มีอายุตั้งแต่ ๕ ขวบ
 ถึง ๑๑ ขวบ ได้มาจากครอบครัววทุมฐานะกลาง ๆ เป็นส่วนใหญ่ เข้าเรียนใน
 โรงเรียนนมาตงแต่ชั้นเตกเล็ก และเรียนศิลปะศึกษาตามแผนใหม่มาแต่ต้น
 วิชาดำเนินการทดสอบ

ทำการทดสอบครั้งละหนึ่งชั้นพร้อม ๆ กัน โดยใช้เวลาสอนวิชาศิลปะสำหรับ
 ชั้นนั้น ๆ โดยตรงให้เตกวาดภาพควยสี่เทยนสองครั้ง และบนควยคนนามนสองครั้ง
 การวาดและการบน ครั้งแรกกำหนดหวเรื่องที่จะวาดและสิ่งที่จะบนให้ แต่ครั้งหลัง
 ให้เตกเลือกวาดและบนอะไรก็ได้ตามใจชอบ ใช้เวลาในการทดสอบแต่ละครั้งไม่เกิน
 ๔๕ นาที

การวิเคราะห์ข้อมูล

แยกวิเคราะห์ตามความมุ่งหมายในการค้นควาคงน :-

ก. ตามความมุ่งหมายในข้อ ก. และ ค.

- ๑) พิจารณาลักษณะของภาพแต่ละภาพในครั้งแรกจากรูปคน การ
 ใช้ระยะช่องไฟ การใช้สี และการออกแบบ ตามเกณฑ์ของ
 โลเวนเฟลด์ และตัดสินลักษณะส่วนรวมของภาพนั้น ๆ ว่า มี
 ลักษณะอยู่ในขั้นพัฒนาการทางศิลปะขั้นใด โดยไม่คำนึงถึง
 ชั้น เพศ และวัยของเด็ก
- ๒) รวมภาพที่มีลักษณะอยู่ในขั้นพัฒนาการทางศิลปะขั้นเดียวกันและ
 จำแนกตามกลุ่มอายุ

- ๓) หาความถี่ของจำนวนเด็กในแต่ละชั้นพัฒนาการทางศิลปะ
จำแนกตามกลุ่มอายุ แล้วหาอัตราส่วนร้อยละของจำนวนความ
ถี่
ถน
- ๔) ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลของรูปปั้นในครั้งแรกเช่นเดียวกันกับ
การวิเคราะห์ภาพวาด

ข. ตามความมุ่งหมายในข้อ ข.

- ๑) ใช้ผลการวิเคราะห์ในข้อ ก. ๑ แยกพิจารณา รูปคน การ
ใช้ระยะเวลาของไฟ การใช้สี และการออกแบย เป็นอย่าง ๗ ไปว่า
ในแต่ละอย่างเหล่านี้ เด็กในชั้นพัฒนาการชั้นเดียวกันเขียน
หรือใช้แตกต่างกันไปลักษณะ
- ๒) หาความถี่ของแต่ละลักษณะ (ของ รูปคน การใช้ของไฟ การ
ใช้สี หรือการออกแบย) จำแนกตามกลุ่มอายุ แล้วหาอัตรา
ส่วนร้อยละของความถี่

ค. ตามความมุ่งหมายในข้อ ง.

- ๑) จำแนกชนิดของภาพวาดในครั้งที่สองว่าเด็กเขียนภาพอะไรบ้าง
- ๒) หาความถี่ของจำนวนเด็กทวาดภาพนั้น ๆ แยกตามกลุ่มอายุ
และเพศ
- ๓) หาอัตราส่วนร้อยละของความถี่
- ๔) ดำเนินการวิเคราะห์รูปปั้นในครั้งที่สอง เช่น เดียวกัน กับ การ
วิเคราะห์ภาพวาด

ง. ตามความมุ่งหมายในข้อ จ.

- ๑) จากการจำแนกภาพไว้แล้วในข้อ ค. ๑) หาความถี่ของจำนวน
เด็กทวาดภาพนั้น จำแนกตามเพศ

๒) หารั้วร่าส่วนรวั้วยขงควมมถั้ไ้

สรุปลผลขงการค่นคว่า

๑. เต็กจะมีพัฒนการทงคิลปอู่ในชนต่าง ๆ ตามระคยอายุคงน

๕ - ๖ ขวบ และเลขไ้ถึง ๗ ขวบ อู่ในชนทสี่อง หรือ
ชนเรมต้นขงการเขียนภาพใ้หมควมหญ

๗ - ๘ ขวบ และเลขไ้ถึง ๑๐ ขวบ อู่ในชนทสี่าม
หรือเขียนรูปใ้คิลายขงจรง

๘ - ๑๑ ขวบ อู่ในชนทสี่ หรือชนเรมต้นขงการเขียน
ภาพอย่างขงจรง

๑๑ ขวบ ใ้เนวยทมแนวโนมอู่ในระะค่น ๆ ขงชน
พัฒนการชนทสี่ หรือชนขงการใ้เหตุผล

ใ้สำหรับชนทสี่นง เต็กที่ใ้คยการทสี่อขมพัฒนการพนชนนหมคแล้ว

๒. เต็กทอู่ในชนพัฒนการทงคิลปชนเค็ยวกัน เขียนภาพแสดงลักษณะ
รูปคน การใ้ช้ช่อไฟ การใ้ช้สี่ และการออกแบย แตกต่างกันไ้ตามล้าคั้วย
เต็กอายุมากจะเขียนภาพมีลักษณะขงภาพในชนพัฒนการชนตอไ้ไ้ค้มาคชน

๓. เต็กส่วนมากมีพัฒนการทงการเขียนภาพอู่ในชนเค็ยวกันกยพัฒนการ
ทงการบน

๔. เต็กหญ่ทก้วยชอขวคภาพบ้านและคน แต้วย ๘-๑๐ ขวบวาคภาพ
ทวทรค่นเพมชน ๑๐-๑๑ ขวบวาคฉากนยายหรือเรองราว และภาพสี่ทวเพม
ชน ส่วนเต็กผู้ช่ายทก้วยชอขวคฉากรบ แต้บางว้ยมีการวาคภาพสี่งอน ๆ ชงรอง
ลงไ้จากฉากรบ คค ๕ ขวบวาคฉากนยายหรือเรองราว ๘ ขวบวาคฉากการ
คคสี่ ๑๐ ขวบวาคทวทรค่นและบ้าน ๑๑ ขวบวาคฉากทงทะเล

๕. เด็กหญิงวัย ๕ ขวบชอบปั่นสัตว์ (โดยเฉพาะ คอ งู) ๖ ขวบ
 ชอบปั่นสัตว์เลื้อยและสัตว์อื่น ๆ ๗ ขวบชอบปั่นคนและภาชนะที่ใช้ในบ้าน ๘-๙
 ขวบปั่นภาชนะที่ใช้ในบ้านมากกว่าสิ่งอื่น ๆ ๑๐ ขวบปั่นเครื่องเรือนเช่นชุด
 รับประทานอาหาร ๑๑ ขวบชอบปั่นขนมที่ประดิษฐ์ให้สวยงาม เช่นขนมปั้นลึบ ขนมเค้ก
 แขนงต่าง ๆ และชอบปั่นผลไม้ซึ่งจัดไว้หน้าตู้ เด็กผู้ชายวัย ๕-๘ ขวบชอบปั่น
 เครื่องบิน เรือรบ เรือยนต์ ๙ ขวบชอบปั่นคนตอสูงๆ หรือคนสูงๆ สักตัว
 เช่น แรต กระตัง ๑๐ ขวบชอบปั่นเครื่องบินแบบต่าง ๆ ๑๑ ขวบชอบปั่น
 ภาชนะและภาชนะที่ใช้ในบ้าน เช่นทเชียบหรร

๖. เด็กหญิงส่วนมาก วาดภาพบ้านและคนมากที่สุด และปั่นภาชนะที่ใช้ใน
 บ้านมากที่สุด แต่เด็กชายส่วนมากวาดภาพฉากรบมากที่สุด และปั่นยานพาหนะ
 ที่มีความเร็วสูง เช่น เครื่องบิน เรือ มากที่สุด



การสำรวจการใช้เวลาว่างของนักเรียนในโรงเรียน วิสามันัญศึกษา และ อาชีวศึกษา ในจังหวัดพระนครและธนบุรี

ของ

นายวัน สวัสดิ์อาด

ความมุ่งหมาย

การศึกษาค้นคว้าความมุ่งหมายที่จะสำรวจการใช้เวลาว่างของเด็กนักเรียนในวัยรุ่นว่าใช้เวลาว่างไปในทางใดอย่างไรบ้าง เพื่อที่ว่าเด็กนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ — สังคม, อายุ, โรงเรียน, ระดับชั้นเรียน และเพศต่างกันจะใช้เวลาว่างต่างกันหรือไม่เพียงใด เมื่อสำรวจได้ข้อเท็จจริงเพียงใดแล้ว ก็จะได้เป็นแนวทางหรือข้อคิดต่าง ๆ ในการที่จะส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดวัยรุ่นใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อไป

กลุ่มตัวอย่าง

ในการสำรวจครั้งนี้ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนในโรงเรียนวิสามันัญศึกษาและโรงเรียนอาชีวศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ (มัธยมศึกษา ๔ เดิม) ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ทั้งเพศชายและเพศหญิง รวมทั้งสิ้น ๕๐๐ คน การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีจับสลาก โรงเรียนวิสามันัญศึกษา ๒ โรงเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษา ๕ โรงเรียน เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชาย ๒๕๐ คน เพศหญิง ๒๕๐ คน

ในขณะเดียวกันเช่นนักเรียนในระดษชั้นมัธยมศึกษาชายทหนง ๒๕๐ คน นักเรียนชั้น
มัธยมบทยก ๒๕๐ คน

วิธีรวบรวมข้อมูล

ผู้เขียนได้จัดทำแบบสำรวจชั้นลยบรหนง และได้นำแบบสำรวจไปตามโรงเรียน
ต่าง ๆ ด้วยตนเอง เพื่อให้เด็กได้เข้าใจถึงความมุ่งหมายและตอบคำถามตามความ
เป็นจริง แบบสำรวจจนแบ่งออกเป็นสองตอน ตอนแรกเกี่ยวกับสภาพและฐานะของ
นักเรียน ตอนที่สองเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างโดยเฉพาะ เมื่อรวบรวม
ข้อมูลเรียบร้อยแล้วก็ได้แบ่งฐานะ เศรษฐกิจ — สังคม ของผู้ปกครองนักเรียนออกเป็น
สามระดับจากต่ำไปสูง โดยใช้ อาชีพ รายได้ และการศึกษาของผู้ปกครอง
นักเรียนเป็นหลักในการจัดระดับฐานะดังกล่าว ส่วนการใช้เวลาว่างของนักเรียนได้
แบ่งออกเป็น ๑๑ หมวด คือ การเรียน, การช่วยทำงานบ้าน, การเล่นกีฬา,
การทำงานอดิเรก, การหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด, การหารายได้พิเศษ, การฟัง
วิทยุ, การดูโทรทัศน์, การอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน, การดูกีฬา, และการ
ดูภาพยนตร์

การวิเคราะห์เชิงสถิติ

ได้จัดคะแนนของทุกหมวดเป็นอัตราส่วนร้อยละ และทดสอบความแตกต่างของ
อัตราส่วนร้อยละในพวกเดียวกันและระหว่างพวกต่าง ๆ ด้วยค่า “Z” ค่า Z เท่ากับ
หรือมากกว่า ๑.๙๖ แสดงว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระดับความเชื่อมั่น
ร้อยละ ๙๕

ผลการค้นคว้า

จากการสำรวจการใช้เวลาว่างของนักเรียนครั้งนี้ ปรากฏผลย่อ ๆ ดังต่อไปนี้

๑. การใช้เวลาว่างในการเรียน ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากใช้เวลาว่างในการเรียน “ค่อนข้างน้อย” นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมระดับที่ ๑ ใช้เวลาว่างในการเรียนน้อยกว่านักเรียนในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมที่ต่ำกว่า เด็กอายุมากขึ้นมีแนวโน้มที่จะใช้เวลาว่างในการเรียนเป็นประจำ ลดน้อยลง นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษาใช้เวลาว่างในการเรียนน้อยกว่านักเรียนในโรงเรียนวิสามนศึกษา เพศหญิงใช้เวลาว่างในการเรียนมากกว่าเพศชาย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ใช้เวลาว่างในการเรียนมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒

๒. การใช้เวลาว่างในการช่วยทำงานบ้าน นักเรียนส่วนมาก “ช่วยทำบ้าง ไม่ทำบ้าง” นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมที่ จะช่วยทำงานบ้านน้อยกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะที่ต่ำกว่า นักเรียนที่มีอายุมากช่วยทำงานบ้านมากกว่านักเรียนอายุน้อย เพศหญิงช่วยทำงานบ้านมากกว่าเพศชาย ระหว่างโรงเรียนและระดับชั้นเรียนมีความแตกต่างกันแต่ไม่มีความสำคัญ

๓. การใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬา ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากไม่ค่อยเล่นกีฬา นักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเล่นกีฬาน้อยกว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามนศึกษา เพศชายเล่นกีฬามากกว่าเพศหญิง ส่วนนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ — สังคม, หมู่อายุ และระดับชั้นเรียนต่างกันนั้น การใช้เวลาว่างในการเล่นกีฬาแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีความสำคัญ

๔. การใช้เวลาว่างในการทำงานอดิเรก เด็กส่วนใหญ่ชอบทำงานอดิเรก ประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ และการทำสวนครัว นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมที่ มีงานอดิเรกมากกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมที่ลดลงมา เมื่อนักเรียนอายุมากขึ้นจะทำงานอดิเรก

น้อยลง นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษา ทำงานอดิเรกน้อยกว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามนศึกษา เพศหญิงทำงานอดิเรกมากกว่าเพศชาย สำหรับระหว่างชั้นเรียนนั้นแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ

๕. การใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด นักเรียนประมาณ ๑ ใน ๓ ไม่เคยหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุด นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมดี หาความรู้เพิ่มเติมมากกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมรองลงมา เด็กอายุมากขึ้นมีแนวโน้มที่จะหาความรู้เพิ่มเติมลดลง นักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาใช้เวลาว่างหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดน้อยกว่านักเรียนในโรงเรียนวิสามนศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ใช้เวลาว่างในการหาความรู้เพิ่มเติมจากห้องสมุดมากกว่านักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ แต่เพศชายหาความรู้เพิ่มเติมน้อยกว่าเพศหญิง

๖. การใช้เวลาว่างในการหารายได้พิเศษ ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากไม่ได้หารายได้พิเศษเลย นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมดี หารายได้พิเศษน้อยกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมรองลงมา มีแนวโน้มที่จะชี้ให้เห็นว่าเด็กอายุมากขึ้นจะใช้เวลาว่างหารายได้พิเศษมากขึ้น นักเรียนอาชีวศึกษาใช้เวลาว่างหารายได้พิเศษมากกว่านักเรียนในโรงเรียนวิสามนศึกษา เพศชายหารายได้พิเศษมากกว่าเพศหญิง สำหรับระหว่างระดับชั้นเรียนนั้นมีความแตกต่างกันบ้างแต่ไม่มีนัยสำคัญ

๗. การใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุ นักเรียนส่วนมากชอบรายการเขาสมอง เช่น ละคร, นิทาน, นิยาย, เพลง, ตันตรี, เรื่องตลกขบขัน นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมดี ใช้เวลาว่างในการฟังวิทยุมากกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมรองลงมา มีแนวโน้มที่จะชี้ให้เห็นว่า

เมื่ออายุมากจนการฟังวิทยุลดลง นักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาชายฟังวิทยุน้อยกว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามานยนศึกษา เพศชายฟังวิทยุน้อยกว่าเพศหญิง และเพศชายสนใจในรายการข่าวมากกว่าเพศหญิง สำหรับระหว่างชั้นเรียนไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

๘. การใช้เวลาว่างในการดูโทรทัศน์ นักเรียนส่วนมากชอบดูรายการเขาส้มอง เช่น ละคร, นิทาน, นิยาย, เพลง, คนตริ, เรื่องตลกขบขัน รายการภาพยนตร์ นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวทฤษฎีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมไม่ดี ใช้เวลาดูโทรทัศน์น้อยกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวทฤษฎีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมดี มีแนวโน้มแสดงให้เห็นว่าเด็กอายุมากจนการดูโทรทัศน์ลดลง นักเรียนในโรงเรียนวิสามานยนศึกษา ชอบดูโทรทัศน์รายการเขาส้มองมากกว่านักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา ความแตกต่างระหว่างระดับชั้นเรียนและเพศนั้นในการดูโทรทัศน์นั้นไม่มีนัยสำคัญเชิงสถิติ

๙. การใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อหาความเพลิดเพลิน นักเรียนส่วนมากชอบอ่านหนังสือประเภทเขาส้มอง, ละคร, นิทาน, นิยาย, เรื่องตลกขบขัน นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวทฤษฎีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมที่ดี ใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพื่อหาความเพลิดเพลินมากกว่านักเรียนที่อยู่ในครอบครัวทฤษฎีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมที่ด้อยกว่า มีแนวโน้มแสดงให้เห็นว่าเด็กอายุมากขึ้นจะอ่านหนังสือน้อยลง นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษาอ่านหนังสือเพื่อหาความเพลิดเพลินน้อยกว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามานยนศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ๖ ชอบอ่านหนังสือประเภทความวิสรรคคติมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เพศหญิงชอบอ่านหนังสือมากกว่าเพศชาย

๑๐. การใช้เวลาว่างในการกีฬา นักเรียนประมาณ ๑ ใน ๓ ไม่เคยได้ดูกีฬา แต่กีฬาที่ชอบดูมากที่สุดนั้นคือกีฬาฟุตบอล นักเรียนที่อยู่ในครอบครัวทฤษฎีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมไม่ดี ไปดูกีฬาน้อยกว่าพวกทฤษฎีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมดีกว่า

ในเมื่อเด็กอายุมากจนจะใช้เวลาไปตกฟาลตกลง เด็กในหม้ออายุน้อยชอบคร่ำครวญมากกว่าเด็กที่อายุมาก นักเรียนชายในโรงเรียนวิสามนัญศึกษาตกฟามากกว่านักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษา นักเรียนวิสามนัญศึกษาคร่ำครวญมากกว่านักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา เพศชายชอบตกฟามากกว่าเพศหญิง โดยเฉพาะ ฟุตบอลลูกฟ้ามวยชายมีความสนใจมาก แต่เพศหญิงชอบกีฬาฟุตบอลลและบาสเกตบอล

๑๑. การใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ นักเรียนส่วนมากชอบดูภาพยนตร์ประเภทเขาส้มอง, ภาพยนตร์เพลง, การตลก, เรื่องตลกขบขัน นักเรียนในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมที่ไม่ดี จะไปดูภาพยนตร์น้อยกว่าเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจ — สังคมที่ดี เมื่อนักเรียนอายุมากจนจะดูภาพยนตร์ประเภทเขาส้มอง เรื่องตลกขบขัน ลุดลง นักเรียนชายในโรงเรียนอาชีวศึกษาดูภาพยนตร์น้อยกว่านักเรียนชายในโรงเรียนวิสามนัญศึกษา เพศชายชอบดูภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรมนักสืบ เรื่องตลกขบขัน การต่อสู้ แต่เพศหญิงชอบดูภาพยนตร์ประเภทเขาส้มอง นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษา ๖ ชอบดูภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรมนักสืบ เรื่องตลกขบขัน การต่อสู้ ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ชอบดูภาพยนตร์ประเภทเขาส้มอง

นักเรียนส่วนมากขยันในการเรียน ช่วยทำงานบ้านบ้างพอประมาณ ไม่ค่อยไปเล่นกีฬา ชอบทำงานอดิเรกประเภทฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ หากความรู้เพิ่มเติม ไม่ค่อยจะไปทำงานเพื่อหารายได้พิเศษ สำหรับการฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลิน และการดูภาพยนตร์ ส่วนมากเด็กชอบเรื่องเขาส้มอง เรื่องตลกขบขัน แต่การตกฟ้านชอบตกฟาฟุตบอลลูกฟ้ามวยชายมากกว่าฟ้านอื่น ๆ.

ความสามารถในการอ่านและเขียน ของผู้ใหญ่ในตำบลนาป่า

ของ

นายวิระ บุณยะกาญจน์

ความมุ่งหมาย

การค้นคว้า มีความมุ่งหมายที่จะศึกษา

๑. จำนวนคนที่อ่านออกเขียนได้ เปรียบเทียบกับคนที่อ่านไม่ออกเขียน
ไม่ได้ ของตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ใน พ.ศ. ๒๕๐๔

๒. อัตราการอ่านออกเขียนได้ ของประชากรตำบลนี้

ก. ประชากรทั้งตำบล

ข. ประชากรทั้งชายหญิง

ค. ประชากรแต่ละกลุ่มอายุ

(๑) อายุ ๑๘ - ๒๐ ปี

(๒) อายุ ๒๑ - ๓๐ ปี

(๓) อายุ ๓๑ - ๔๐ ปี

(๔) อายุ ๔๑ - ๕๐ ปี

(๕) อายุ ๕๑ - ๖๐ ปี

๓. เปรียบเทียบผลที่ได้จากการศึกษาทนายลน กับการศึกษาทมผูอน
รายงานไว้ คือ

- ก. การสำรวจสำมะโนประชากร พ.ศ. ๒๕๐๓ ของจังหวัดพระนคร
- ข. การสำรวจของแบลนชาร์ค

ประโยชน์

๑. การปรับปรุงชุมชน

การตรวจคเพื่อให้อตราการอ่านออกเขียนไ้สูง ชนนั้น เป็นสิ่งสำคัญ
ประการหนึ่งที่จะปรับปรุงชนบท อตราการอ่านออกเขียนไ้ดีนจะเป็นเครื่องประกอบใน
พิจารณาถึงวิธีการ ตลอดจนจุดเริ่มต้นของโครงการการปรับปรุงชนบทที่จะดำเนินการ
ต่อไปอง การศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ เน้นถึงความ
สำคัญประการนี้เป็นอย่างยิ่ง

ในฐานะที่ตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี เป็นตำบลศูนย์กลางของ
โครงการวิจัยของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการคนควาเรื่องเด็ก ซึ่งกระทำในปี พ.ศ.
๒๕๐๓-๒๕๐๔ การศึกษาการอ่านออกเขียนไ้จะมีผลให้โครงการวิจัยในตำบล
สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

๒. การปรับปรุงโรงเรียน

อตราการอ่านออกเขียนไ้ของชุมชนที่โรงเรียนตั้งอยู่รวมทั้งของฝักครอง
นักเรียน เป็นสิ่งที่เจ้าหน้าที่บริหารโรงเรียนควรจะทราบ การติดต่อกับฝักครอง
นักเรียนควรพิจารณาถึงความสามารถในการอ่านและเขียนของเขาด้วย วิธีการที่
เป็นประโยชน์ในการติดต่อโดยทั่ว ๆ ไป เช่น การส่งแบบสอบถาม หรือการเขียน
จดหมายติดต่อกัน จะไม่ไ้ไ้ผลเต็มที่นัก ถ้าชุมชนนั้น ๆ มีอตราการอ่าน ออก

เขียนใต้อ่างถึงแม้ว่าการประชุมและการสัมภาษณ์จะเหมาะสมกับทุกชุมชนก็ตาม แต่เป็นการสิ้นเปลืองเวลาและแรงงานมากเกินไปสำหรับผู้ชานอกเขียนใต้อ่าง
วิธีการและเครื่องมือที่ใช้

๑. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากประชากรในหมต ๒ ตำบลน่าจะสามารถที่จะเป็นตัวแทนของประชากรในตำบลน่าใต้อ่าง ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช่จึงคัดเลือกจากประชากรในหมต ๒ น ก่อนที่จะทำการคัดเลือก ผู้เขียนใต้อ่างจึงกำหนดจำนวนประชากรทั้งหมดตามหมู่บ้านในตำบลน่าใต้อ่าง แล้วจึงแบ่งเป็นกลุ่มตาม

ก. อายุ แบ่งออกเป็น ๕ กลุ่มอายุ คือ กลุ่มอายุ ๑๘ - ๒๐ ปี
กลุ่มอายุ ๒๑ - ๓๐ ปี, กลุ่มอายุ ๓๑ - ๔๐ ปี, กลุ่มอายุ ๔๑ - ๕๐ ปี, และ
กลุ่มอายุ ๕๑ - ๖๐ ปี

ข. เพศ ในแต่ละกลุ่มอายุนั้น แบ่งออกเป็น ๒ พวก คือ ชายและหญิง

ค. พื้นฐานการศึกษา จำนวนประชากรชายหญิงในแต่ละกลุ่มอายุนั้น แบ่งออกเป็นอีก ๒ กลุ่มย่อย คือ ผู้สำเร็จชั้นประถมศึกษา ๔ หรือเทียบเท่ากลุ่มหนึ่ง และผู้ที่ไม่สำเร็จออกกลุ่มหนึ่ง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าจำนวนประชากรทั้งหมดแบ่งออกเป็น ๒๐ กลุ่มย่อยตามอายุ เพศ และพื้นฐานการศึกษา ประชากรในกลุ่มย่อยเหล่านี้ใคร่เลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างเพียงร้อยละ ๓๓ หรือหนึ่งในสาม การเลือกดังกล่าวนี้ ทำโดยวิธีจับสลาก

จำนวนประชากรในกลุ่มตัวอย่างมีด้วยกันทั้งหมด ๔๕ คน เป็นชาย ๒๑ คน และหญิง ๒๔ คน ในจำนวนนี้มีผู้สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษา ๔ เป็นชายเสีย ๑๖ คน หญิง ๑๗ คน ตัวเลขดังกล่าวนี้ แสดงว่าประชากรชายและหญิงในกลุ่มตัวอย่างนั้น มีจำนวนเท่า ๆ กัน

๒. ข้อทดสอบ

ข้อทดสอบที่ผู้เขียนสร้างขึ้นเอง โดยพิจารณาจากหลักสูตรที่ใช้ในชั้น
ประถมศึกษา ๔ ของจังหวัดชลบุรีเป็นหลัก ข้อทดสอบนี้แบ่งออกเป็น ๒ ภาค ภาคการ
อ่านและการเขียน แต่ละภาคนี้ แบ่งออกเป็น ๕ ชั้นตามลำดับความยากง่าย คือ

ก. ภาคการอ่าน

- (๑) อ่านพยัญชนะ ตัวเลข และคำพยางค์เดี่ยว
- (๒) อ่านคำที่พบเห็นเสมอ ๆ ตลอดจนชื่อและนามสกุลของตัวเอง
- (๓) อ่านข้อความที่คัดลอกจากหนังสือเรียนชั้นประถมศึกษา ๔ ได้

ถูกต้องและเข้าใจ

(๔) อ่านข้อความที่คัดลอกมาจากหนังสือพิมพ์ทั่วไป อันจะเป็น
ประโยชน์ต่อประชาชน

(๕) อ่านข้อความที่เป็นนโยบายของรัฐบาล โดยใช้วิจารณญาณ
พิจารณาได้อย่างลึกซึ้ง

ข. ภาคการเขียน

(๑) สามารถเขียนพยัญชนะ ตัวเลข และคำพยางค์เดี่ยวตามที่
ระบุไว้ในภาคการอ่านได้

(๒) สามารถเขียนชื่อและนามสกุลของตนได้ชัดเจน

(๓) สามารถเขียนข้อความสั้น ๆ เกี่ยวกับตนเอง เช่น ชื่อ สามี
หรือภรรยา จำนวนบุตร และตำบลที่อยู่ เป็นต้น

(๔) สามารถเขียนจดหมายติดต่อบริษัท

(๕) สามารถบรรยายความคิดเห็นเกี่ยวกับอาชีพของตน การศึกษา
ในชั้นนี้ หรือนโยบายของรัฐบาลได้อย่างมีหลักเกณฑ์

ข้อทดสอบนี้ ก่อนที่จะนำเอาออกใช้ได้ต้องนำไปทดสอบกับเด็กที่กาลงเรียน
ในชั้นประถมศึกษาที่ ๕ ของโรงเรียนนำเข้าเสียก่อน เพื่อที่จะทราบว่า โดยเฉลี่ยแล้ว
ความสามารถของเด็กนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาที่ ๕ อยู่ในระดับใด

๓. วิชาเน้นการทดสอบ

ก. ก่อนที่จะทดสอบ ผู้ทดสอบสัมภาระณ ผู้รับ การสอบ เพื่อให้แน่ใจ
ว่า ผู้รับการทดสอบนั้นมีความสนใจในสิ่งที่สอบไว้ ในสำมะโนครัว ตลอดจน
จนอุปสรรคที่อาจจะขัดขวางการอ่านและการเขียน

ข. การทดสอบเริ่มในภาคการอ่านก่อน ผู้ที่รับการทดสอบจะอ่าน
ข้อความทดสอบแต่ละชิ้นจนแน่ใจว่าตนเข้าใจดี แล้วจึงตอบคำถามด้วยปากเปล่า เริ่ม
จากชิ้นหนึ่งไปจนถึงชิ้นสุดท้ายโดยไม่มีการหยุด ถึงแม้ว่าบางชิ้นจะตอบไม่ถูกเลย
ก็ตาม เมื่อเสร็จภาคการอ่านแล้วจึงเริ่มทดสอบภาคการเขียนด้วยวิธีการอย่างเดียวกัน
เวลาที่ใช้ในการทดสอบไม่จำกัด ผู้ที่รับการทดสอบอาจจะหยุดพักในระหว่างการ
ทดสอบได้

ผู้ที่ทดสอบว่า "อ่านออกเขียนได้" นั้น ต้องสามารถอ่านและเขียนได้
อย่างน้อยที่สุดเท่ากับ ความสามารถของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาที่ ๕ โดยเฉลี่ย
การวิเคราะห์ขอมูล

๑. นับจำนวนผู้อ่านออกเขียนได้ แล้วแยกออกตามหมวดหมู่เพื่อทราบ

ก. จำนวนทั้งหมด

ข. จำนวนเพศชายและหญิง

ค. จำนวนในแต่ละกลุ่มอายุทั้งห้ากลุ่ม

๒. คำนวณอัตราการอ่านออกเขียนได้ ของประชากรตำบลน่านำ โดยวิธี
คิดอัตราส่วนร้อย (percentage) และการเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

ของ

ก. ประชากรทั้งหมด

ข. ประชากรในแต่ละกลุ่มอายุทั้งห้ากลุ่ม

๓. วิเคราะห์ความแตกต่างของจำนวนชายที่อ่านออกเขียนได้ กับจำนวนหญิงที่อ่านออกเขียนได้ว่าจะต่างกันอย่างไรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ โดย

ก. คำนวณหาค่า χ^2 ในประชากรทั้งหมด

ข. ใช้วิธีของฟิชเชอร์ (Fisher's exact test) สำหรับประชากร

อายุ ๑๘ - ๓๐ ปี พวกหนึ่ง และอายุ ๓๑ - ๖๐ ปี อีกพวกหนึ่ง ผลที่ได้

๑. อัตราการอ่านออกเขียนได้ของประชากร ตำบลนาป่า เป็นร้อยละ ๖๐.๐๐ เมื่อเปรียบเทียบกับของจังหวัดพระนครซึ่งเป็นร้อยละ ๗๗.๕๐ แล้ว จะเห็นได้ว่าต่างกันมาก แต่ผู้เขียนมีความเห็นว่าเมื่อพิจารณาคนให้ลึกลงไป อัตราการอ่านออกเขียนได้ของคนในตำบลนาป่า และคนในจังหวัดพระนครอาจไม่แตกต่างกันมากนัก เพราะเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินความสามารถอ่านออกเขียนได้ ในการสำรวจทั้งสองนี้ต่างกันกล่าวคือ ในการสำรวจสำมะโนประชากร พ.ศ. ๒๕๐๓ นั้นถือเพียงการจับชนประถมปีที่ ๔ เป็นหลักเกณฑ์ แต่อาจรวมผู้ที่เคยอ่านออกเขียนได้ แต่ลืมแล้วเขาไว้ด้วยก็ได้

เมื่อเปรียบเทียบกับรายงานของแบลนชาร์คที่สำรวจเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๐ (ประมาณร้อยละ ๖๐.๐๐) อัตราการอ่านออกเขียนได้ก็อยู่ในระดับเดียวกัน แต่แบลนชาร์คสำรวจจากสำมะโนครัว ผู้ถือว่าการอ่านออกเขียนได้นั้นจึงอาจรวมผู้ที่เคยอ่านออกเขียนได้มาก่อน แต่ปัจจุบันไร้ความสามารถนั้นแล้วก็ได้

๒. อัตราการอ่านออกเขียนได้ของประชากรในแต่ละกลุ่มอายุเป็นดังนี้

ก. อายุตั้งแต่ ๑๘ - ๒๐ ปี ร้อยละ ๑๐๐.๐๐

- ข. อายุตั้งแต่ ๒๑ - ๓๐ ปี ร้อยละ ๗๕.๐๐
- ค. อายุตั้งแต่ ๓๑ - ๔๐ ปี ร้อยละ ๖๐.๕๔
- ง. อายุตั้งแต่ ๔๑ - ๕๐ ปี ร้อยละ ๕๐.๐๐
- จ. อายุตั้งแต่ ๕๑ - ๖๐ ปี ร้อยละ ๐.๐๐

ผลการค้นคว้า แสดงให้เห็นว่า อัตราการอ่านออกเขียนได้ของกลุ่มประชากรที่อายุน้อยนั้น มักจะสูงกว่ากลุ่มประชากรที่อายุมาก ซึ่งอาจจะเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น ความพิการเนื่องจากชราภาพ หรือไม่คอยได้อ่านและเขียนในชีวิตประจำวัน สัมมะโนครวัไคยังชี้ว่า จำนวนประชากรสูงอายุที่สำเร็จชั้นประถมศึกษา ๔ เมอคิดเป็นร้อยละแล้ว ต่ำกว่ากลุ่มประชากรที่อายุน้อย

๓. อัตราการอ่านออกเขียนได้ของประชากรชายเป็นร้อยละ ๗๖.๑๘ ส่วนของประชากรหญิงเพียงร้อยละ ๔๕.๘๓ เมอคิดคำนวณค่าไค — สแควร์แล้ว ความแตกต่างนมนยสำคัญทางสถิติ ผลประการนสอคคสองกขรายงานการสำรวจอื่น ๆ เช่น ตามรายงานการสำรวจสัมมะโนประชากรในจังหวัดพระนคร มีชายร้อยละ ๘๖.๗๗ และหญิงร้อยละ ๖๘.๒๘ ที่อ่านออกเขียนได้ และตามรายงานของแชนซาร์ค มีชายร้อยละ ๖๗.๐๐ และหญิงร้อยละ ๔๐.๐๐ ที่อ่านออกเขียนได้ ความแตกต่างประการนี้อาจจะเนื่องมาจากหลายสาเหตุ เช่น ผู้ชายต้องรับผิดชอบในฐานะหัวหน้าครอบครัวจึงจำเป็นต้องรู้หนังสืออย่างกว้างขวาง และลึกซึ้งกว่าผู้หญิงซึ่งรับผิดชอบในฐานะแม่บ้าน ส่วนประการอื่น ๆ นนยงมอกมากมาย รวมทั้งการบวชเรียนหรือการเข้ารับราชการทหารก็มีส่วนช่วยให้ผู้ชายมีโอกาสอ่านออกเขียนได้มากกว่าผู้หญิงยิ่งในสมัยก่อนด้วยแล้ว ผู้หญิงมีโอกาสเรียนหนังสือได้น้อย ทั้งนี้เนื่องจากประเพณีไม่นิยมให้ผู้หญิงเรียนหนังสือมากนัก ๆ

แต่อย่างไรก็ตาม จากการทดสอบแสดงให้เห็นว่า จำนวนประชากรชายหญิง
ที่อ่านออกเขียนได้ในกลุ่มใหญ่ ๒ กลุ่ม คือกลุ่มอายุ ๑๘ - ๓๐ ปี และกลุ่มอายุ
๓๑ - ๖๐ ปี ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก และความแตกต่างนี้ไม่นับสำคัญ
ทางสถิติแต่ประการใด

การอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวตามฐานะทาง
เศรษฐกิจสังคมระดับกลาง ในจังหวัดพระนคร
และธนบุรี

ของ

นางศรีสวัสดิ์ ชลวิสุทธิ

ความมุ่งหมาย

การค้นคว้าความมุ่งหมายที่จะสำรวจว่า—

๑. แม่ตามฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจระดับกลาง มีการอบรมเลี้ยงดูบุตรอย่างไรตามข้อต่อไปนี้

ก. การให้นม

ข. การให้อาหาร

ค. การหย่านม

ง. การฝึกหัดในการขับถ่าย

จ. การอบรมเด็กในเรื่องเกยวกับพฤติกรรมทางเพศ

ฉ. การอบรมเด็กในเรื่องการก้าวร้าวกรรณ

ช. การฝึกหัดเด็กให้รู้จักสิ่งสมควรและไม่ควร

ซ. การฝึกหัดเด็กให้รู้จักพึ่งตนเอง

ด. การฝึกหัดเด็กให้รู้จักรับผิดชอบ

๒. แม่ทมิฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจระดับกลางชั้นบน และแม่ทมิฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจระดับกลางชั้นล่างมีการอบรมเลี้ยงดูบุตรอย่างไร เปรียบเทียบกันตามหัวข้อดังกล่าวแล้วข้างบน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้าจำนวน ๓๐ คน อายุระหว่าง ๒๖-๕๕ ปี และปัจจุบันมีที่อยู่ในจังหวัดพระนครหรือธนบุรีติดต่อกันมาอย่างน้อย ๕ ปี ในจำนวนกลุ่มตัวอย่างนี้เป็นมารดาที่มีฐานะเศรษฐกิจสังคมระดับกลางชั้นบน ๖ คน และระดับกลางชั้นล่าง ๒๔ คน ตามอัตราส่วนของจำนวนพลเมืองที่มีฐานะเศรษฐกิจสังคมระดับเดียวกันในจังหวัดพระนครและธนบุรี ในการพิจารณาฐานะเศรษฐกิจสังคมผู้เขียนได้ถือส่งต่อไปเป็นเกณฑ์คือ อาชีพ รายได้ การศึกษา และที่อยู่อาศัย

การรวบรวมข้อมูล

การรวบรวม ข้อมูล กระทำโดย การสัมภาษณ์ มารดาในกลุ่มตัวอย่าง ตามแบบสัมภาษณ์มารดาซึ่งสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็กได้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในโครงการวิจัยของสถาบัน

วิธีจัดกระทำกับข้อมูล

เมื่อได้ข้อมูลเรียบร้อยแล้ว จัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างของมารดาออกเป็นสองกลุ่ม คือ มารดา ระดับกลางชั้นบน และมารดา ระดับกลางชั้นล่าง และนำพฤติกรรมของมารดาแต่ละคนในกลุ่มตัวอย่างมาแจกแจง เพื่อหาความถี่ของพฤติกรรมแต่ละประเภทในหัวข้อต่าง ๆ ต่อไปนี้

๑. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
๒. ทศนคติเกี่ยวกับการเกิดของทารก
๓. การเลี้ยงเด็ก

๔. การอบรมเด็ก ซึ่งจะแบ่งออกได้เป็น
- ก. การฝึกหัดในการขับถ่าย
 - ข. การฝึกหัดในการรักษาความสะอาดและความมีระเบียบ
 - ค. การควบคุมการก้าวร้าวรุกรานของเด็ก
 - ง. การควบคุมพฤติกรรมทางเพศของเด็ก
 - จ. การฝึกหัดให้เด็กรู้จักพึ่งตัวเอง
 - ฉ. การฝึกหัดให้เด็กรู้จักรับผิดชอบ
 - ช. ปัญหาในการอบรมเลี้ยงดูบุตร

สรุปผล

จากการค้นคว้าไม่พบข้อแตกต่างอย่างชัดเจน ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและทัศนคติเกี่ยวกับกรอบรมเลี้ยงดูเด็กของมารดาาระดับกลางชั้นบน และของมารดาาระดับกลางชั้นล่าง แต่มีความแตกต่างเล็กน้อยในข้อปลีกย่อยดังต่อไปนี้

สิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับตัวเด็ก มารดาาระดับกลางชั้นบนมีสิ่งแวดล้อมที่ให้ความสะดวกสบายแก่เด็กมากกว่ามารดาาระดับกลางชั้นล่าง และมารดาในระดับชั้นบนทำให้บุตรได้รับความระมัดระวังทุกขอย่าง เช่น ส่งบุตรไปโรงเรียนและรับกลับบ้านด้วยรถยนต์ส่วนตัว ในขณะที่บุตรได้รับความระมัดระวังการตามแต่จะให้โตซึ่งบางครั้งก็ให้จนเลยความจำเป็นของเด็ก คือตามควรต่อการสังเกต หามาได้ก็ระหาให้โดยไม่ไต่คานงวาสังนจะเหมาะสมกับวัยของเด็กหรือไม่ มารดาาระดับกลางชั้นล่างผ่อนผันให้บุตรพอควรในสิ่งที่เด็กต้องการ แต่เนื่องจากเศรษฐกิจทางครอบครัวไม่อำนวยให้พยายามให้บุตรหนักไว้เสมอวาสังทตของการนนมมาก และทุกคนไม่จำเป็นจะไต่สังทของการเสมอไป ดังนั้นเด็กระดับกลางชั้นล่างจึงใ้รับการตามใจนอยกว่าเด็กระดับกลางชั้นบน

ในการเลี้ยงเด็ก มารดาเร่ขายกลางชั้นบนมีความเข้มงวดในการฝึกหัดบุตรในเรื่องการซบถายมากกว่ามารดาเร่ขายกลางชั้นล่างซึ่งตรงกับการค้นคว้าของเซียร์สสนใจฝึกหัดให้บุตรรู้จักซบถายตั้งแต่อายุประมาณ ๔-๕ เดือน ซึ่งเป็นระยะที่บุตรยังนั่งไม่ได้ และต้องคอยจับนั่งไว้นานกว่าบุตรจะนั่งได้ ซึ่งเป็นการขัดต่อการเจริญเติบโตของเด็ก เด็กในวัยนี้กระดูกยังไม่เติบโตเต็มที่ การหัดให้นั่งโถในระยะนี้อาจทำให้กระดูกสันหลังโค้งงอเนื่องจากต้องนั่งอยู่นาน ๆ และทำให้เด็กเบื่อหน่ายต่อการหัดจนมาได้ ส่วนมารดาเร่ขายกลางชั้นล่างจะคอยจับกว่าลูกจะนั่งได้ เดินได้ และสามารถยกโถแล้วจึงหัด เนื่องจากมารดาทำภารกิจประจำวันมากไม่สามารถปล่อยให้ตัวเองมาควบคุมบุตรให้นั่งถ่ายได้ แต่กลับเป็นผลดีแก่เด็กคือหัดได้ผลเร็ว และทารกไม่ขัดขืนยอมปฏิบัติโดยดี

การหย่านมเด็ก มีการแตกต่างพอจะเห็นได้ว่ามารดาเร่ขายกลางชั้นบนมีการผ่อนผันค่อย ๆ ปล่อยให้ลูกกินนมไปทีละน้อย โดยใช้นมขวดแทรก ค่อย ๆ ลดนมมารดาและในที่สุดจะให้ออกนมมารดาเลย ถึงแม้ลูกจริงจะไม่รู้สึกกระหายกระเทือนจิตใจมาก มารดาบางคนให้บุตรออกนมในขณะเล็กมาก แต่กลับเป็นผลดีที่ทารกนอนง่ายกว่าให้ออกเมื่อโต ซึ่งตรงกับผลการค้นคว้าของเซียร์สและไวส์ (๑๙๕๐) มารดาเร่ขายกลางชั้นล่างให้บุตรหย่านมช้ากว่ามารดาเร่ขายกลางชั้นบน และให้บุตรหย่านมอย่างฉับพลันในเวลาประมาณหนึ่งอาทิตย์ ฉะนั้นบุตรจะมีปฏิกรยาต่อการหย่านมเป็นอย่างมาก และยังมารดาบางคนใช้ของขมทานม บุตรจะยิ่งร้องไห้ไม่ยอมหย่านมยิ่งขึ้น

การสอนให้เด็กรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสังคม มารดาทั้งสองระดับชั้นทำเหมือนกันโดยไม่ใช่วิธีเดียวกัน ใ้ชีวิตสังสอนอบรมให้รู้วิธีชวและถาบุตรทำผิดบ่อยครั้งเขาจึงตี การตีเป็นการลงโทษที่ใช้มากที่สุด และการเขยิบดินนในบางครอบครัวก็ชวอยู่

กบเหตุผล และในบางครอบครัวก็ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของมารดา มารดาบางคนกล่าวว่าตนเองไม่นิยมใช้ระบบเขี่ยนมแต่เลย ใช้แต่ระบบว่ากล่าวสั่งสอนและคาถาโทษเท่านั้น การชู้เต็กโดยอ้างสัตว์ต่าง ๆ หรือชู้ใหญ่หลวงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่น พารอง หรือ ผลลอก ไม่ปรากฏว่ามารดาในกลุ่มตัวอย่างใช้เลย จะมีบ้างก็เป็นจำนวนน้อยมาก คือ เพียงสองรายในสามสิบรายเชื่อว่าตกแกหรือกบจะทำร้าย มารดาส่วนมากนิยมให้บุตรทำตามคำสั่งสอนมากกว่าการชู้ มีการชู้ใช้มากอยู่สองอย่างคือ ชู้ว่าจะเขี่ยนมและเชื่อว่าจะส่งไปให้คนอื่นเลย มารดาส่วนมากรายงานว่าใช้วิธีชู้ว่าจะไม่พาไปเที่ยวหรือจะไม่ซอสงตของกรให้มากกว่าการชู้ใหญ่หลวงหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แสดงว่ามารดาในปัจจุบันคำนึงถึงความเป็นจริงและพยายามให้บุตรได้เข้าใจในสิ่งที่เป็นความจริง

ทัศนคติเกี่ยวกับความปรารถนาในอนาคตของบุตร จะเป็นข้อยืนยันในข้อนี้ เพราะมารดาาระดับกลางทั้งสองชั้นเมื่อถามว่า โดยชนอยากจะให้บุตรเป็นอะไร ส่วนมากจะให้ความเห็นมาแล้วแต่ความถนัดของบุตรเมื่อโต ยิ่งกว่าตงความปรารถนาไว้ว่า จะให้บุตรเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งบุตรจะสามารถทำสำเร็จหรือไม่ก็ยังไม่แน่นอน

ความชอบและความถนัดเหมือนกันในครอบครัว มีมากในครอบครัวระดับกลาง จะสังเกตเห็นได้ว่า บิดามารดามีความร่วมมือกันในเรื่องการเลี้ยงดูอบรมบุตรมาก เช่นในการพาบุตรไปเที่ยว ไปปฏิบัติศาสนกิจ การดูแลการเรียนของบุตร การแต่งตัวให้บุตรให้เรียบร้อย ภาระเหล่านี้บิดามารดาจะร่วมกันทำให้บุตรด้วยความเต็มใจเหมือนกันทั้งสองระดับชั้น มารดาาระดับกลางชั้นล่างจะมีบทบาทช่วยเหลือมากกว่ามารดาาระดับกลางชั้นบนเล็กน้อย เพราะฐานะทางเศรษฐกิจไม่สามารถให้มารดาาระดับกลางชั้นล่างหาคนมาช่วยในงานบ้านได้ ฉะนั้นงานบ้านทุกอย่างบิดาและบุตรจึงเป็นผู้ช่วยอย่างเต็มที่

การอุ้มชูบุตร เป็น ข้อ สันนิษฐาน ความ ย่อใน ครอบครัวยุคใหม่ ของชนชั้น กลางมาก
 มารดาทั้งสองระดับชั้นจะอุ้มเด็กจนทั่วทุกครั้งที่เคี้ยว เพื่อคลุกเคล้าและรับจิตใจเด็ก
 นน และเมื่อเด็กโตแล้วมารดาจะกอดกลางบางคนยังอุ้มเด็กอยู่ ในกรณีมารดา
 บางคนให้เหตุผลว่าเพื่อให้ความอบอุ่นแก่เด็ก แต่มารดาจะกอดกลางชั้นล่างจะอุ้มเด็ก
 เฉพาะเมื่อเด็กอายุภายในสองขวบเท่านั้น แต่ก็มีบางคนที่จะอุ้มบุตรเมื่อบุตรต้องการ
 ให้อุ้ม ส่วนมากจะมอบภาระการอุ้มเด็กให้กับคนใช้หรือพี่เลี้ยงเพื่อตนจะได้ทำงาน
 บ้านได้บ้างตามสมควร มารดาจะกอดกลางชั้นบนจะผ่อนผันในการอุ้มและปล่อยโยน
 มากกว่ามารดาจะกอดกลางชั้นล่างเพราะตนมีเวลาว่างพอ ฉะนั้นถ้าบุตรร้องก็จะอุ้ม
 เสมอจนกระทั่งบุตรโต บางคนให้เหตุผลว่า ตนต้องการอุ้มเพราะรักเด็กและอยากจะ
 ปล่อยโยนเด็ก

การหัดบุตรให้รู้จักพึ่งตัวเอง เช่น กินข้าวเองได้ ใช้วิธีหัดคล้ายคลึงกันทั้ง
 สองระดับชั้นคือ ค่อย ๆ หัดให้ทำ เช่นกินข้าว เริ่มโดยยื่นให้ก่อน เมื่อเด็กยอมแย่ง
 จะกินเองก็ให้กิน และถ้าเปรอะเชือนก็นำไปเช็ดกลางให้ทีหลัง ไม่ใช่วิธียุติ แต่
 ทำให้ดูและหัดให้ทำ เช่น การหัดให้บุตรรู้จักรักษาความสะอาดของ อวัยวะ ขยับถ่าย
 แรก ๆ กลางให้ แต่ต่อมาก็กินเอง บางคนก็ยอมทำให้แต่บางคนก็ไม่ยอมทำให้
 แต่ภายหลังเมื่อตรวจดูเห็นว่าทำไม่ สะอาดแล้วจึงทำให้อีกครั้ง ในการหัดเช่นนี้
 มารดาจะกอดกลางชั้นบนจะสนใจหัดบุตรตั้งแต่อายุน้อยมาก แต่เด็กกว่าจะทำโตก็กินเขา
 โรงเรียนแล้ว คอประมาณ ๓-๔ ขวบ และในบางกรณีก็นานกว่านั้นเช่น การอาบ
 แต่งตัวเด็กจะทำโตเมื่ออายุประมาณ ๕ ขวบ

การหัดให้บุตรรู้จักรับผิดชอบในงานเล็ก ๆ น้อยในบ้าน เช่น ไปหยิบของมา
 ให้ผู้ใหญ่ ช่วยผู้ใหญ่จัดโต๊ะอาหาร เลี้ยงสัตว์ และเลี้ยงน้อง มารดาจะกอดกลางชั้น
 ล่างจะฝึกบุตรในเรื่องนี้ก่อนมารดาจะกอดกลางชั้นบน โดยวิธีหัดให้ทำพร้อมไปกับมารดา

แต่การเลี้ยงน้อง . บิดน้าของจะไม่ปล่อยให้เด็กทำงานกว่าเด็กจะโตพอควร ๖-๗ ขวบขึ้นไปจะใช้บ้าง แต่เป็นจำนวนน้อย โดยมากจะใช้เมื่ออายุ ๑๐ ขวบขึ้นไป และมักจะใช้แต่เด็กผู้หญิง ไม่ใช่เด็กผู้ชาย

ปัญหาการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ส่วนมากเป็นปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพ ความประพฤติ และการอดทนทะเลาะกันในหมู่พี่น้อง ปัญหาหนักใจในข้อที่ว่า การเรียนจะไม่ดีหรือ จะเรียนได้ไม่ดีเท่าที่ควร เช่นปัญหาที่รองลงมา และเป็นความปรารถนาของมารดา ทุกคนที่จะให้บุตรเป็นผู้ที่เรียนดี ประพฤติและเชื่อฟังตามคำสั่งสอนของบิดามารดา

ส่วนการเปลี่ยนแปลงแนวทางการเลี้ยงดู ว่าผิดไปจากที่ตนได้รับการเลี้ยงดูมา หรือไม่ มารดาทุกคนระบุว่าเปลี่ยนแปลง มีคนเพียงครึ่งเห็นว่าเหมือนกบที่ตนได้รับ การเลี้ยงดูมา ส่วนมากยอมรับว่ามีเปลี่ยนแปลงมาก ตั้งแต่การคลอด อนุบาล และการปฏิบัติต่อเด็ก เด็กสมัยนี้มีประสบการณ์กว้างขวางกว่าในสมัยที่มารดาซึ่งเป็น เด็กอยู่ โดยเฉพาะการศึกษาได้ก้าวหน้าอย่างมาก ทำให้เด็กได้มีความรู้เพิ่มพูน มีความฉลาดซนกว่าเด็กในสมัยเมื่อมารดาเป็นเด็กเป็นอันมาก ในขณะที่วงนมารดา เหล่านี้เป็นห่วงเรื่องความประพฤติของบุตร เกรงว่าบุตรจะคล้อยตามอิทธิพลของ วัฒนธรรมตะวันตกซึ่งปรากฏให้เห็นเสมอในภาพยนตร์ และข่าวความประพฤติของ เด็กวัยรุ่นทั่วไป มารดาบางคนยังได้ย่ำว่าตนเองนั้นได้พยายามปลุกฝังให้บุตรรู้จัก ขนบธรรมเนียมไทย กิจกรรมบ้านเรือน และความประพฤติบางอย่างที่ตนเห็นว่ายังเป็น ความคิดที่ถูกและดีอยู่ เช่น การมีนิสัย การเคารพผู้ใหญ่ และการซื่อสัตย์ตรงไป ตรงมา ในขณะที่วงนบิดามารดาเหล่านั้นนิยมชมชื่นในบุตรของตนที่มีอิสระเสรี มีความรู้กว้างขวาง สามารถตัดสินใจในปัญหาของตนเองได้อย่างถูกต้องกว่าเด็ก ในสมัยก่อน

ทัศนคติของเด็กในชั้นประถมปีที่ ๔ ในจังหวัด พระนครศรีอยุธยา ต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัว

ของ

นายสุเมธ สุภาสัย

ความมุ่งหมาย

การศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการทราบว่าบุคคลในครอบครัวควรปฏิบัติต่อเด็กอย่างไร จึงจะทำให้เด็กมีทัศนคติพึงพอใจ เกิดความอบอุ่น และรู้สึกปลอดภัยในชีวิต นอกจากนี้เพื่อต้องการทราบว่าทัศนคติของเด็กต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กนั้น มีลักษณะสอดคล้องกันหรือไม่ ผู้เขียนคิดว่าผลจากการค้นคว้านี้อาจเป็นประโยชน์แก่ผู้ปกครอง ครู นักการศึกษา และผู้นอกที่เกี่ยวข้องของเด็ก

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ๖๘๗ คน (ชาย ๒๘๒ คน หญิง ๔๐๕ คน) ที่ใช้ในการค้นคว้าคราวนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๔ ใน ๑๐ โรงเรียน (โรงเรียนราษฎร์ ๕ โรงเรียน วิทยาลัย ๕ โรงเรียน) ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นเด็กที่มาจากฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับต่าง ๆ กัน ทั้งนี้โดยพิจารณาจากอาชีพและรายได้ของครอบครัวเป็นหลักใหญ่ อายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง ๘ ปี ๘ เดือน

การรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลนี้ใช้ข้อทดสอบ ๒ แบบ คือ แบบ ก. และแบบ ข. แต่ละแบบประกอบด้วย ๑๖ ข้อกระทง ข้อกระทงแต่ละข้อในแบบทดสอบ ก. ประกอบด้วยลักษณะการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวที่แสดงทัศนคติเป็น ๕ ระดับ เรียงจากลักษณะที่เป็นเชิงนิมามมากที่สุดจนถึงเชิงนิเสธมากที่สุด ให้เด็กเลือกตอบการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวที่เด็กชอบมากที่สุด เพียงข้อเดียวเท่านั้น ส่วนแบบทดสอบ ข. นั้น แต่ละข้อมีการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวเป็น ๕ ระดับเช่นเดียวกับแบบทดสอบ ก. ให้เด็กเลือกตอบว่าผู้ปกครองของเด็กส่วนมากปฏิบัติในสถานการณ์นั้น ๆ เหมือนข้อไหนมากที่สุดแต่เพียงข้อเดียว

การวิเคราะห์เชิงสถิติ

๑. รวมนำจำนวนคำตอบแต่ละข้อในแบบทดสอบ ก. และ ข. แล้วหาอัตราส่วนร้อยละของคำตอบนั้น ๆ เพื่อหาอันดับของคำตอบเหล่านั้น

๒. หาสหสัมพันธ์ระหว่างคำตอบที่ได้จากแบบทดสอบ ก. และ แบบทดสอบ ข. เพื่อว่าการปฏิบัติจริงของบุคคลในครอบครัวกับทัศนคติของเด็กนั้นสอดคล้องกันหรือไม่ อย่างไร โดยวิธีหา Mean Square Contingency

สรุปผลการค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าปรากฏผลดังต่อไปนี้ :-

๑. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑ ทว่า “เธอทำของตกลงมาแตกโดยมิได้เจตนา เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด” ปรากฏว่าทั้งเด็กชายและเด็กหญิงส่วนมากมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อทว่า “ให้อภัยเธอมิได้เจตนา” และเมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริงของบุคคลในครอบครัวแล้วจึงปรากฏว่า สอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๒. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๒ ทว่า “เวลาผู้ปกครองคุยกัน สนุกสนาน เธอเข้าไปฟังและร่วมสนทนาด้วย เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด” เด็กส่วนมากทั้งเด็กชายและเด็กหญิง มีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า “ยอมให้เธอเข้าฟังและสนทนาด้วย” เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริง ๆ ของบุคคลในครอบครัวแล้ว มีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๓. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๓ ทว่า “ในขณะที่เธอหิวและอยากรับประทานอาหาร เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด” เด็กส่วนมากทั้งชายและหญิงมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัว ในข้อที่ว่า “คอยเอาใจใส่ดูแลและหาอาหารให้เธอได้รับประทานจนอิ่ม” และเมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริง ๆ ของบุคคลในครอบครัวแล้ว ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๔. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๔ ทว่า “ของเล่นของเธอแต่นองแ่งไป เธอไม่ยอมให้และแ่งกลับคืน เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด” เด็กส่วนมากทั้งชายและหญิง มีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า “ไม่ให้เธอแ่งของกลับคืนแล้วยังบอกให้คนของเล่นแ่งนองไป” เมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริง ๆ ของบุคคลในครอบครัวแล้ว ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๕. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๕ ทว่า “เมื่อเธอได้รับการบ้านเลขจากครู แต่เธอทำไม่ได้ เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด” เด็กส่วนมากมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า “ช่วยเธอฝึกเลขโดยเธอมีส่วนร่วมในการคิดด้วย” และเมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริง ๆ

ของบุคคลในครอบครัวแล้ว ปรากฏว่ามีความสอดคล้องหรือโน้มเอียงที่จะสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๖. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๖ ทว่า “เวลาเธอได้รับความรู้ใหม่ๆ จากครู เธอนำมาเล่าให้ผู้ปกครองฟัง เธออยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด” เด็กส่วนมากมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า “แสดงความสนใจและพุดให้กำลังใจว่า ค่ะแล้วพยายามหาความรู้ใหม่ๆ เพิ่มขึ้น” หากเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริง ๆ ของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กแล้ว ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๗. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๗ ทว่า “เธอนั่งทำการบ้านใกล้ๆ ผู้ปกครอง เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด” เด็กส่วนมากมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า “มีความสนใจและช่วยเธอข้างเป็นบางครั้ง” และถ้าเปรียบเทียบกับการปฏิบัติจริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กแล้ว จะมีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๘. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๘ ทว่า “เวลาโรงเรียนมีงานและเธอมีโอกาสร่วมด้วย เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด” ปรากฏว่าเด็กส่วนมากมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า “ยินดีที่เธอมีโอกาสร่วมด้วย” เมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวที่มีต่อเด็ก ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๙. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๙ ทว่า “เวลาเพื่อน ๆ มาเยี่ยมที่บ้านเธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเพื่อนของเธออย่างไรมากที่สุด” เด็กส่วนมากมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า “แสดงความพอใจและ

ช่วยเธออันรับตลอดเวลา” เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๑๐. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๐ ทว่า “เวลาเพื่อน ๆ ของเธอมาชวนเธอไปเที่ยว เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด” เด็กส่วนมากมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า “ตามใจให้ไปแต่ก่อนไปต้องถามก่อนว่า จะไปที่ไหน” เมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก ก็ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๑๑. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๑ ทว่า “ไปเล่นกับเพื่อนแล้วมธุระทะเลาะกันจนถูกเพื่อนตำหนิให้กลับมา เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด” เด็กส่วนมากมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า “ปล่อยให้และให้กำลังใจตามสมควร” เมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก ก็ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๑๒. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๒ ทว่า “ในขณะที่เธอกำลังเล่นกับเพื่อนอย่างสนุกสนานผู้ปกครองไปตามให้กลับบ้าน แต่เธอยังไม่ยอมกลับบ้าน เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด” ปรากฏว่าเด็กส่วนมากมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า “อนุญาตให้เล่นต่อไปตามสมควรแล้วส่งให้รีบกลับบ้าน” และเมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๑๓. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๓ ทว่า “เวลาเธอปวดศีรษะเป็นไข้และไม่สบาย เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด” เด็กส่วนมากมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อที่ว่า “พยายาลและ

คอยเอาใจใส่เธอตลอดเวลา” เมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็กปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๑๔. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๔ ทว่า “เวลาเธอโมโหหรือโกรธในขณะที่ไม่สบาย เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด” เด็กส่วนมากมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อทว่า “ปลอบใจและให้กำลังใจเธอบ้าง” และเมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๑๕. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๕ ทว่า “เวลาพลัดตกหกล้ม มีบาดแผลสาหัสและต้องไปเย็บแผลที่โรงพยาบาล ในขณะที่ยังมีอาการเจ็บนั้น เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด” ปรากฏว่าเด็กส่วนมากมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อทว่า “เข้าไปนั่งอยู่ข้าง ๆ และปลอบใจเธอจนหมดอาการแล้ว” และเมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

๑๖. สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๖ ทว่า “ถ้าเธอวิ่งชนบันไดบ้านและพลัดตกลงมาไต่รับบาดเจ็บ เธอคิดว่าอยากให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเธออย่างไรมากที่สุด” เด็กส่วนมากมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในข้อทว่า “ช่วยพยุงเธอให้ลุกขึ้นแล้วปลอบใจและหาหมกยาทาให้” และถ้าเปรียบเทียบกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวต่อเด็ก ปรากฏว่ามีความสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ

ตามทสรุปรวมทั้ง ๑๖ ข้อนี้ หากกล่าวโดยรวม ๆ แล้ว เด็กส่วนมากมีทัศนคติพึงพอใจที่สุดต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวในลักษณะที่เป็นเชิงนิมาน คือ การปฏิบัติที่เต็มไปด้วยความเห็นอกเห็นใจไม่รุนแรง ฯลฯ เป็นต้น มีอยู่ขอเดยวท

เด็กชอบลักษณะการปฏิบัติเป็นเชิงนิเสธ ได้แก่สถานการณ์ในข้อกระทงที่ ๑๔ (ไม่ให้เธอแย่งของกลีบคนแล้วยังบอกให้คนของเล่นแก่น้องไป) ดังกล่าวมาแล้ว ที่เป็นเช่นนั้นอาจเป็นเพราะวัฒนธรรมของไทย โดยเฉพาะในครอบครัวของไทยที่ยอมรับสั่งสอนไม่ให้เด็กโตตรงแก่เด็กเล็ก ถึงแม้การปฏิบัติของบุคคลในครอบครัวจะเป็นเชิงนิเสธก็ตาม แต่เด็กก็ยอมรับและพึงพอใจที่จะได้รับการปฏิบัติเช่นนั้น เพราะเป็นการปฏิบัติในเชิงนิเสธที่ไม่รุนแรงนัก

สำหรับทัศนคติของเด็กนั้น พ่อจะยุติและถือเป็นหลักทั่วไปได้ว่า เด็กมีทัศนคติพึงพอใจต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัว สอดคล้องกับการปฏิบัติที่แท้จริงของบุคคลในครอบครัวที่มีต่อเด็ก การที่เป็นเช่นนั้นเพราะทัศนคติทั้งหลายเกิดขึ้นหรือเรียนรู้มาจากสิ่งแวดล้อมของเด็ก ครอบครัวเป็นสิ่งแวดล้อมและเป็นรากฐานอันสำคัญยิ่งในการสร้างทัศนคติให้แก่เด็ก หากครอบครัวปฏิบัติต่อเด็กในสถานการณ์หนึ่งสถานการณ์ใดเช่นไร เด็กก็มีทัศนคติต่อสถานการณ์นั้น ๆ คล้ายคลึงกัน

ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถม ในจังหวัดพระนคร

ของ
นายสวัสดิ์ ประทุมราช

ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้ว่า

ในการศึกษาครั้งนี้ควรเน้น ต้องการทราบว่า:—

๑. ความสามารถในการอ่านของเด็กมีความสัมพันธ์กับฐานะทางเศรษฐกิจสังคมเพียงใด โดยพิจารณาจากสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้

ก. อาชีพของบิดา

ข. การมีเครื่องมือโสติดัดคันศึกษา เช่น วิทยุ โทรทัศน์ เครื่องเล่นจานเสียง

ค. การมีอุปกรณ์ไฟฟ้าต่าง ๆ เช่น เตารีด พัดลม ตู้เย็น

ง. การขอรยหนังสือพิมพ์รายวัน รายสัปดาห์ รายเดือน และจำนวนหนังสืออ่านตาม

๒. ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับสิ่งต่อไปนี้เพียงใด

ก. การใช้เวลาในการอ่านที่บ้าน

ข. ชนิดของหนังสือที่อ่าน

ค. ทัศนคติของพ่อแม่

๓. ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับอายุเพียงใด

๔. ความสามารถในการอ่านของเด็กชายหญิงแตกต่างกันเพียงใด

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่นำมาใช้ในการศึกษาคงนี้ เลือกรจากนักเรียนชั้นประถมศึกษา ๔ ของโรงเรียน ประชาบาล และโรงเรียน ราษฎร์ ทจค การสอน แยก สหศึกษา ในจังหวัด พระนคร มีจำนวนประเภทละ ๕ โรงเรียน จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น ๗๐๐ คน เป็น ชาย ๓๐๕ คน หญิง ๓๙๕ คน ะดับอายุตั้งแต่ ๗ ถึง ๑๔ ปี

การรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

รายละเอียดที่เกี่ยวกับตัวเด็ก การอาชีพของบิดา เครื่องใช้ในบ้าน ใต้จาก บันทึกของโรงเรียนและแบบสอบถามที่ให้นักเรียนตอบโดยตรง ส่วนความสามารถ ในการอ่านของเด็กได้ทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ที่สถาบันระหว่างชาติ สำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็กได้จัดทำไว้แล้ว

ข้อมูลที่ได้นำมาทำการบันทึกไว้ในบัตรเจาะรู ไอ. บี. เอ็ม. ซึ่งสะดวกและ รวดเร็วในการแจกแจงหาความถี่ของข้อมูลตามที่ต้องการ แล้วนำมาทำการวิเคราะห์ ดึง

๑. หาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ภายวิหาค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ ชนิก มีน สแควร์ คอนตินเจนซี (Mean Square Contingency)

๒. เปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการอ่านระหว่างกลุ่ม ใช้ วิหาค่าอัตราส่วนวิกฤต (Critical Ratio)

ผลของการค้นคว้า

ในการค้นคว้าครั้งนี้ สรุปผลได้ดังนี้

๑. เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมสูงอ่านได้ดีกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ

๒. เด็กที่มาจากบ้านที่มีเครื่องมื่อโสตทัศนศึกษา จำพวก วิทยุ โทรทัศน์ และเครื่องเล่นจานเสียง รวมทั้งอุปกรณ์ไฟฟ้ามากขึ้น อ่านได้ดีกว่าเด็กที่มีเครื่องมื่อโสตทัศนศึกษา น้อยชนิด หรือไม่มีเลย

๓. เด็กที่อ่านหนังสือหลาย ๆ ประเภท และอ่านทุกวัน อ่านได้ดีกว่าเด็กที่อ่านน้อยประเภท และไม่ค่อยอ่าน

๔. เด็กที่เป็นบุตรคนแรกและคนที่สอง อ่านได้ดีกว่าเด็กที่เป็นบุตรคนรอง ๆ ลงไป แต่เด็กที่เป็นบุตรคนที่ห้าขึ้นไปกลับอ่านได้ดีกว่าเด็กที่เป็นบุตรคนที่สามและที่สี่

๕. ในชั้นประถมศึกษา ๔ เด็กที่มีอายุน้อย อ่านได้ดีกว่าเด็กที่มีอายุมาก

๖. ความสามารถในการอ่านของเด็กชาย และเด็กหญิงไม่แตกต่างกัน แต่เด็กหญิงค่อนข้างจะอ่านได้ดีกว่าเด็กชาย.

ความคิดเห็นของผู้ปกครอง ต่อโรงเรียนมัธยมสาธิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

ของ

นางสมบุรณ บุษยกุล

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

๑. เพื่อสำรวจความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ดังนี้
 - ก. หลักสูตรการเรียนวิชาศิลปศึกษาและทัศนศึกษา
 - ข. ความตั้งใจและเอาใจใส่ในการสอนของบรรดาครูในโรงเรียน
 - ค. ผลการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน
 - ง. การสอนและการอบรมเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยาของนักเรียนที่ทางโรงเรียนจัดทำ
 - จ. ปัญหาเกี่ยวกับสหศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษา
 - ฉ. การพานักเรียนไปทัศนศึกษาที่โรงเรียนได้จัดทำทำขึ้น
 - ช. การเชิญวิทยากรมาบรรยายเพื่อส่งเสริมการศึกษาแก่นักเรียน
 - ซ. ความสัมพันธ์ระหว่างทางบ้านกับทางโรงเรียน
 - ฅ. การให้บริการการแนะแนวอาชีพแก่นักเรียน
๒. เพื่อจะเปรียบเทียบความคิดเห็นที่ต่างเพศ ต่างวัย มีระดับการศึกษา อาชีพ และฐานะแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นแตกต่างกันหรือไม่ในเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วในข้อ ๑

กลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาเรื่องนี้ ได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ปกครองนักเรียนในโรงเรียนมัธยม
สาธิตททช. น. ทมพนองเรียนอยู่ในโรงเรียนมัธยมทอนด้วย เพื่อว่าผู้ปกครองของเด็ก
เหล่านั้นจะได้มีความคิดเห็นเปรียบเทียบกับโรงเรียนอื่น ๆ ในการตัดสินใจจากกรรม
ต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วที่โรงเรียนสาธิตททช. น. ดี เลว แค่ไหน จำนวนผู้ปกครอง
ทั้งหมดที่ได้รับการสัมภาษณ์ ๕๐ คน เป็นชาย ๑๗ คน เป็นหญิง ๓๓ คน มี
ระดับการศึกษาแตกต่างกัน ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงชั้นปริญญา อยู่ในอาชีพ
ประเภทต่าง ๆ กัน และระดับฐานะเหลื่อมล้ำค่าสูงคละกันไปทั้งหมด ซึ่งได้ทำการ
เลือกมาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้ปกครองที่บ้าน การสัมภาษณ์เป็นไปอย่างเป็นกันเองตรง
ไปตรงมา ผู้สัมภาษณ์ถามคำถามต่าง ๆ ตามที่ได้เตรียมไว้ในกระดาษรายการ
สัมภาษณ์ และบันทึกคำตอบทั้งหมดลงในกระดาษรายการสัมภาษณ์ด้วย คำถาม
บางข้อกำหนดคำตอบไว้ให้ผู้ตอบเลือก แต่บางข้อก็ไม่กำหนด และให้ผู้ตอบแสดง
ความคิดเห็นอย่างเสรี

การจัดกระทำกับข้อมูล

๑. จัดประเภทคำตอบของผู้ปกครองให้มาต่าง ๆ กันในแต่ละคำถามเป็นประเภท
ใหญ่ ๆ ๓-๔ ประเภท
๒. นับจำนวนคำตอบในแต่ละประเภท และแจกแจงตามเพศ กลุ่มอายุ ระดับ
การศึกษา ประเภทของอาชีพและระดับของอาชีพต่าง ๆ กันของบรรดาผู้ปกครองที่
ให้ความคิดเห็นมา

๓. ทดสอบด้วยวิธีไคสแควร์เพื่อจะเห็นว่า ในหมู่ผู้ปกครองที่ต่างเพศ อายุ การศึกษา อาชีพต่าง ๆ และระดับของอาชีพต่าง ๆ กันนั้นจะมีความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับโรงเรียนมัธยมสาธิตแห่งนี้แตกต่างกันอย่างไร

ผลการค้นคว้า

๑. เกี่ยวกับคำถามที่ว่าทางโรงเรียนจัดสอนวิชาศิลปะศึกษาและหัตถศึกษา มากเกินไปหรือไม่ ๖๐% ของผู้ปกครองมีความเห็นว่ากำลังพอดี ๑๗% บ่นว่านักเรียนเรียนวิชานี้มากเกินไปทำให้เด็กขาดความสนใจในการเรียนวิชาอื่นซึ่งผู้ปกครองเห็นว่าสำคัญกว่า ๑๐% ไม่ทราบว่าจะทำให้มีความคิดเห็นอย่างไร ไม่กล้าตัดสินใจลงไปว่ามากหรือน้อย ไม่มีความแตกต่างกันมีนัยสำคัญแต่ประการใดในหมู่ผู้ปกครองที่ต่างเพศ ต่างวัย มีระดับการศึกษา อาชีพ และระดับของอาชีพแตกต่างกันในการให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้

๒. เกี่ยวกับความตั้งใจสอนของครูในโรงเรียนสาธิต ๗๐% ของผู้ปกครองพอใจในการทำงานของครูในโรงเรียนนี้ เพียง ๖% เท่านั้นที่ยังรู้สึกไม่พอใจกับครูบางคนที่ยังรู้สึกว่าหละหลวมในเรื่องระเบียบวินัย และไม่สามารรถคุมนักเรียนอยู่ ๑๘% ไม่แสดงความคิดเห็นโดยอ้างว่าไม่ทราบ ไม่มีความแตกต่างกันมีนัยสำคัญแต่ประการใดในการให้ความคิดเห็นในเรื่องนี้ของผู้ปกครองที่ต่างเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และระดับของอาชีพ

๓. เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ ๔๐% ของผู้ปกครองเห็นว่าทางโรงเรียนควรปรับปรุงวิธีสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีกว่านี้ เนื่องจากผู้ปกครองมุ่งหวังจะให้เด็กรักและสนใจในวิชา และให้มีความสามารถในการพูดขงชนกว่าเดิม ๓๒% พอใจในการสอนเท่าที่เห็นอยู่ ๒๘% ไม่สามารถให้ข้อเสนอแนะใด ๆ ในเรื่องนี้ โดยถือ

ว่าเป็นเรื่องทางโรงเรียนและบรรดาครูผู้เชี่ยวชาญทางนี้โดยเฉพาะ จะพิจารณาแก้ไข
ปรับปรุงอย่างไร ผู้ปกครองไม่รู้เทคนิคต่าง ๆ เท่าบรรดาครู

แม้ว่าจะไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่ประการใด ในการให้
ความคิดเห็นในเรื่องนี้ของผู้ปกครองที่ต่างเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และระดับ
ของอาชีพ แต่เมื่อพิจารณาคำตอบของผู้ปกครองในเรื่องนี้แล้วมึนทนาสังเกต ชี้ คอว่า
ผู้ปกครองอายุมาก ๆ ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษา และผู้ปกครองที่มีอาชีพ
เป็นชาวนา ชาวสวน ไม่สามารถวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องนี้ ส่วนผู้ปกครองที่มีระดับ
การศึกษาระดับอาชีวศึกษา มีความต้องการและมีความหวังที่จะให้บุตรหลานของเขา
มีความสามารถในภาษาอังกฤษมากกว่าผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาและระดับอาชีพ
ต่ำกว่า

๔. เกี่ยวกับคำถามที่ว่าทางโรงเรียนได้จัดการสอนศีลธรรมจริยธรรมแก่เด็กเพียง
พอหรือไม่ ๔๘% ของผู้ปกครองเห็นว่าเพียงพอแล้ว เท่าที่ทางโรงเรียนจัดให้มีการ
สอนศีลธรรมจริยธรรมในช่วงชั่วโมงสอน และมีการอบรมนักเรียนทั้งโรงเรียนในวันศุกร์ มี
การอบรมสั่งสอนแก่นักเรียนในช่วงชั่วโมงรวม ส่วน ๓๐% ของผู้ปกครองเห็นว่ายังไม่
เพียงพอ ผู้ปกครองเหล่านี้ตระหนักถึงปัญหาเด็กเกเรอนธพาลมาก ต้องการให้ทาง
โรงเรียนเข้มงวดกวดขันศีลธรรมจริยธรรมให้มากขึ้น อีก ๑๒% ของผู้ปกครองไม่สามารถ
ให้คำตอบว่าเพียงพอหรือไม่

จากการทดสอบด้วยค่าไคสแควร์ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างใด ๆ ในการให้
ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ของผู้ปกครองที่ต่างกันในเรื่องเพศ อายุ การศึกษา
อาชีพ และระดับของอาชีพ

๕. เกี่ยวกับปัญหาสหศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษา ผู้ปกครองส่วนมากคือ
ประมาณ ๗๐% ไม่รู้สึกว่าปัญหาอะไร และยังมองเห็นส่วนดีของสหศึกษาที่ช่วย

ผู้ใหญ่หญิงและเด็กชายรู้จักอุปนิสัยเขาหากันได้ดี ๑๘% ของผู้ปกครองมีความเห็นเป็นกลาง ๆ ระหว่างส่วนที่สนใจของสหศึกษา ผู้ปกครองประเภทนี้มักเป็นผู้ปกครองที่มีอายุมาก ๆ ๑๒% ที่เหลือเป็นผู้ปกครองที่ไม่ชอบให้เด็กหญิงและเด็กชายเรียนรวมกัน เกรงว่าจะเกิดปัญหาใคร่ในวัยเรียน ผู้ปกครองที่มีความเห็นเช่นนี้ส่วนมากเป็นผู้ที่มรดกอาชีพ

แต่อย่างไรก็ตาม แม้ผู้ปกครองต่างเพศ ต่างวัย ต่างการศึกษา ต่างอาชีพ และต่างระดับของอาชีพ มีความคิดเห็นแตกต่างกันอยู่บ้าง ความแตกต่างนี้ไม่นับสำคัญเชิงสถิติ

๖. เกี่ยวกับคำถามที่ว่าทางโรงเรียนได้จัดหาเด็กไปทัศนศึกษาเพื่อให้ความรู้รอบตัวกว้างขวางยิ่งขึ้นบ่อยครั้งเพียงไร เกือบ ๒ ใน ๓ ของผู้ปกครองเห็นว่าทางโรงเรียนไม่ค่อยได้จัดหาเด็กไปทัศนศึกษา อีก ๓๒% ที่เหลือเห็นว่าเพียงพอแล้ว ความจริงผู้ปกครองเหล่านั้นมองเห็นคุณค่าของการทัศนศึกษา แต่เป็นห่วงเรื่องการเดินทาง จึงเห็นว่าเท่าที่ทางโรงเรียนไม่ค่อยได้จัดเป็นการสมควรแล้ว ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่ประการใดในการให้ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่แตกต่างกันในเรื่องเพศ วัย การศึกษา อาชีพและฐานะ

๗. เกี่ยวกับการเชิญวิทยากรมาบรรยาย เพื่อให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางยิ่งขึ้น ทางโรงเรียนได้จัดใหม่ขึ้นเพียงพอหรือไม่ ๕๘% ของผู้ปกครองเห็นว่าทางโรงเรียนยังไม่ค่อยได้จัดใหม่เพียงพอ ๓๒% ของผู้ปกครองพอใจเท่าที่ทางโรงเรียนได้จัดข้างเป็นครั้งคราว และกล่าวว่าถ้าจัดใหม่บ่อยครั้งเกินไปจะทำให้เด็กเสียเวลาเรียนมากไป ๒๐% ไม่ทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยให้เหตุผลว่าเด็ก ๆ ไม่เคยเล่าให้ฟัง

ผู้ปกครองเพศหญิงและเพศชาย มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้ปกครองเพศชายมองเห็นความสำคัญของกิจกรรมค่านันมากกว่าเพศหญิง ต้องการให้ทางโรงเรียนจัดเชิงวิทยากรมาบรรยายความรู้แขนงต่าง ๆ ให้บ่อยครั้งกว่าที่เป็นอยู่ ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการศึกษาของเขา เพราะปรากฏว่าผู้ปกครองที่เป็นเพศชายเกือบทั้งหมดมีระดับการศึกษาสูงกว่าผู้ปกครองเพศหญิง เขามองเห็นความสำคัญของวิทยากรต่าง ๆ เช่น นายแพทย์ พอลคา ผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ ว่าบุคคลเหล่านี้อาจทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยการอาชีพแก่เด็กนักเรียนชั้นมัธยมได้

นอกจากผู้ปกครองที่มีอาชีพเป็นชาวนา ชาวสวน ยังมีความคิดเห็นแตกต่างจากพวกอาชีพอื่น ๆ พวกที่มีอาชีพเป็นชาวนา ชาวสวนไม่มีความเห็นวาทกษวิจารย์เกี่ยวกับเรื่องนันทนาการเป็นเพราะว่าในกิจกรรมประจำวันของเขาไม่ค่อยมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องโรงเรียน นอกจากระดับอาชีพของผู้ปกครองก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มีผลต่อความคิดเห็นของผู้ปกครองในเรื่องนี้ ผู้ปกครองที่มีระดับอาชีพสูง เช่น หมอ ทนายความ อาจารย์ในมหาวิทยาลัย ฯลฯ เน้นถึงความสำคัญของกิจกรรมค่านันมากกว่าผู้ปกครองที่อยู่ในระดับอาชีพต่ำลงมา

๘. เกี่ยวกับคำถามที่ว่า การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียนมีมากไป น้อยไป หรือพอดี ผู้ปกครองมีจำนวนครั้งที่ตรงที่เห็นว่าพอดีและน้อยไป ผู้ปกครองครึ่งหนึ่งพอใจเท่าที่ทางโรงเรียนได้ดำเนินการติดต่อสัมพันธ์กับทางบ้าน เช่น มีจดหมาย มีคำชี้แจงต่าง ๆ เมื่อมีธุระจำเป็นเกี่ยวข้องกับผู้ปกครอง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งต้องการให้มีการติดต่อสัมพันธ์กับทางบ้านให้มากกว่าที่เป็นอยู่ ผู้ปกครองต้องการที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนบ้าง ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่ประการใดในความคิดเห็นของผู้ปกครองที่แตกต่างกันตามเพศ อายุ การศึกษา อาชีพและฐานะ

๘. เกยวกับบริการการแนะแนวทางอาชีพแก่นักเรียน เท้าที่โรงเรียนจัดทำให้
 ผลเป็นทพอใจของผู้ปกครองหรือยัง ๔๐% ของผู้ปกครองทั้งหมดไม่ทราบเรื่องจึง
 ไม่สามารถให้คำตอบได้ ๒๖% ต้องการคำแนะนำช่วยเหลือจากทางโรงเรียนมาก
 กว่าในการแนะแนวทางอาชีพและการศึกษาต่อชั้นอุดมศึกษา ๓๔% ของผู้ปกครอง
 พพอใจในบริการคานนเท้าที่ทางโรงเรียนจัดทำอยู่ เช่นอาจารย์ใหญ่ทำหน้าที่เป็นแนะ
 แนวการเลือกอาชีพแก่นักเรียนชั้นมัธยมบท ๖ และชั้นเตรียมอุดมศึกษาบท ๒ ใน
 ระหว่างภาคเรียนกลางและภาคเรียนปลายขละ ๒-๓ ครั้ง

จากการทดสอบค่าไคสแควร์ปรากฏว่าผู้ปกครองที่ต่างกันตามเพศ อายุ การ
 ศึกษา อาชีพและฐานะ มีความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกัน.

การสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทาง
พฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมปลาย
ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์
ในจังหวัดพระนคร

ของ
ร้อยโท เสียม อินทรีย์

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

การสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนชั้น
มัธยมปลาย เพื่อต้องการทราบว่า

๑. ปัญหาพฤติกรรมชนิดใดเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด
๒. ครูมีความคิดเห็นว่า พฤติกรรมชนิดใดมีความสำคัญมากน้อยเพียงใด
๓. ครูมีความยากลำบากในการควบคุมปัญหาทางพฤติกรรมของเด็กมาก
น้อยเพียงใด

๔. ความคิดเห็นของครูชายในโรงเรียนรัฐบาลชาย กับความคิดเห็น
ของครูหญิงในโรงเรียนรัฐบาลหญิง เกี่ยวกับข้อ ๑, ๒ และ ๓ นั้น แตกต่างกัน
หรือไม่

๕. ความคิดเห็นของครูชายในโรงเรียนราษฎร์ชาย กับความคิดเห็นของ
ครูหญิงในโรงเรียนราษฎร์หญิง เกี่ยวกับข้อ ๑, ๒ และ ๓ นั้น แตกต่างกันหรือไม่

๖. ความคิดเห็นของครูทั้งชายและหญิงในโรงเรียนรัฐบาลชายและหญิง
กับความคิดเห็นของครูทั้งชายและหญิงในโรงเรียนราษฎร์ชายและหญิง เกี่ยวกับข้อ
๑, ๒ และ ๓ นั้น แตกต่างกันหรือไม่

๗. ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาที่สำคัญที่สุด และปัญหาที่ควบคุม
ยากที่สุด

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้าประกอบด้วยครูชายหญิงของโรงเรียนรัฐบาล
และโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนคร จำนวน ๑๐๐ คน การเลือกกลุ่มตัวอย่างนี้
ใช้วิธีจับสลากให้ได้โรงเรียนรัฐบาลชาย โรงเรียนรัฐบาลหญิง โรงเรียนราษฎร์
ชาย โรงเรียนราษฎร์หญิง อย่างละ ๑๐ โรงเรียน แล้วใช้วิธีสุ่มตัวอย่างครูชั้น
มัธยมปลายให้ได้จำนวนเป็นสัดส่วนกับสถิติครูชายและหญิงในโรงเรียนรัฐบาล และ
โรงเรียนราษฎร์ที่สอนชั้นมัธยมปลาย ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้ คือ

ครูชายโรงเรียนรัฐบาล	๑๘ คน
ครูหญิงโรงเรียนรัฐบาล	๒๘ คน
ครูชายโรงเรียนราษฎร์	๒๕ คน
ครูหญิงโรงเรียนราษฎร์	๒๙ คน
รวม	<u>๑๐๐ คน</u>

การรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ใช้ข้อสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าที่คิด
แปลงมาจากลิคเกิต และสำนักสถิติกลาง สภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ แจก
จ่ายไปให้ครูชักรอรับตามความความคิดเห็นที่ตรงกับความเป็นจริง เกี่ยวกับปัญหาทาง
พฤติกรรม ๑๗ หัวข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

รอยค้นกาทศรกาในมาตราส่วนประมาณค่าได้กำหนดคะแนนให้แก่ช่อง ดังนี้ ๕, ๔, ๓, ๒, ๑. เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย แล้วนำคะแนนเหล่านั้นมาแจกแจงเป็นร้อยละ หากค่าที่เบนเบียงไปจากความเบียงเบนมาตรฐาน แล้ววัดคะแนนให้ใหม่ ซึ่งอนุมานว่าเป็นการแจกแจงปรกติสามารถเปรียบเทียบกันได้ ต่อจากนั้น นำคะแนนใหม่มาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยเป็นเรียง ๆ ไปตามความมุ่งหมายที่ใดตั้งไว้

ผลของการค้นคว้าโดยย่อ

๑. ปัญหาพฤติกรรมชนิดใดเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด ปรากฏว่า
 - ๑) ในโรงเรียนรัฐบาลชายกับโรงเรียนรัฐบาลหญิง ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นมีลำดับไม่เหมือนกัน กล่าวคือ ในโรงเรียนรัฐบาลชาย ปัญหาการพูดสับสนสาขาน พูดจาสับสน ไม่มีการสนใจ ทำงานสะเพร่า พูดกระซิบกระซาบ เป็นอันดับที่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ ส่วนในโรงเรียนรัฐบาลหญิง ใดแก่ซัดจั้งหระคนอื่น พูดปด และอยู่ไม่สุข พูดกระซิบกระซาบ ไม่มีการสนใจ การพูดปด และอยู่ไม่สุขอยู่ในอันดับเดียวกัน
 - ๒) ในโรงเรียนราษฎร์ชายกับโรงเรียนราษฎร์หญิง ปัญหาที่เกิดขึ้นเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยไม่เหมือนกัน เช่น ในโรงเรียนราษฎร์ชาย พูดจาสับสน ไม่มีการสนใจ ซัดจั้งหระคนอื่น พูดกระซิบกระซาบ พูดปด เกิดเป็นอันดับที่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ ตามลำดับ แต่ในโรงเรียนราษฎร์หญิง พูดสับสนสาขาน เกิดเป็นอันดับที่ ๑ อันดับ ๒, ๓, ๔ ใดแก่ไม่มีการสนใจ พูดกระซิบกระซาบ ซัดจั้งหระคนอื่นตามลำดับ ส่วนอันดับที่ ๕ ใดแก่การก้าวร้าวรุกราน และการหนีโรงเรียน

๓) ลำดับปัญหาที่เกิดขึ้นในโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนราษฎร์ไม่เหมือนกัน คือ ในโรงเรียนรัฐบาลปัญหาการพดจาสำคน พดกระชบกระชาบ พดสยดสาบาน อยู่ไม่สุข ไม่มีการสนใจเป็นอันดับ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ ตามลำดับ ส่วนในโรงเรียนราษฎร์ปัญหาการไม่สนใจ เป็นอันดับ ๑ อันดับ ๒, ๓, ๔, ๕ ได้แก่การชคจหงหระคนอน พดจาสำคน พดกระชบกระชาบ พดสยดสาบาน ตามลำดับ

๒. ความรู้สึกของครูเกี่ยวกับปัญหาทางพฤติกรรมของเด็กว่า มีความสำคัญมากน้อยเพียงใด ปรากฏว่า

๑) ครูโรงเรียนรัฐบาลชายกับครูโรงเรียนราษฎร์หญิง เรียงลำดับความสำคัญของปัญหาไม่เหมือนกัน เช่น ครูโรงเรียนรัฐบาลชายเห็นว่า การชคจหงหระคนอน การต่อสู้ อวดคต พดกระชบกระชาบ พดสยดสาบาน เป็นลำดับ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ ตามลำดับ ส่วนครูโรงเรียนราษฎร์หญิงเห็นว่า การกาวรวมความสำคัญเป็นลำดับ ๑ การสยบหระ เป็นลำดับ ๒ การทะเลาะวิวาท เป็นลำดับ ๓ การต่อสู้ เป็นลำดับ ๔ และการรังแกหรือข่มเหง เป็นลำดับ ๕

๒) ครูโรงเรียนราษฎร์ชายกับครูโรงเรียนราษฎร์หญิง ให้ความสำคัญของปัญหาแตกต่างกัน กล่าวคือ ครูโรงเรียนราษฎร์ชายรู้สึกว่าการรังแกหรือข่มเหง มีความสำคัญเป็นอันดับ ๑ การพดจาสำคนเป็นอันดับ ๒ การสยบหระเป็นอันดับ ๓ การกาวรวมการานเป็นอันดับ ๔ และการอวดคตเป็นอันดับ ๕ ส่วนครูโรงเรียนราษฎร์หญิงนั้นมีความเห็นว่า การรังแกหรือข่มเหงกัน การพดจาสำคน การต่อสู้ การอวดคต และการสยบหระ มีความสำคัญตามลำดับ

๓) อันดับความสำคัญของปัญหาตามความเห็นของครู ในโรงเรียน
 รัฐบาลกับโรงเรียนราษฎร์ แตกต่างกันกล่าวคือ อันดับที่ ๑, ๒,
 ๓, ๔, ๕ ของครูโรงเรียนรัฐบาล ได้แก่ การต่อสู้ สู้ขบหรือ ทะเลาะ
 วาท การรวารวกรวนและรังแกหรือข่มเหง ตามลำดับ ส่วนของครู
 โรงเรียนราษฎร์นั้น อันดับที่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ ได้แก่ รังแกหรือข่มเหง
 พุคจาส์ปคน สู้ขบหรือ อวดคึก และกรรวารวกรวน

๓. ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมชนิดใดควบคุมยากลำบาก
 มากน้อยเพียงใด ผลปรากฏดังนี้

๑) ความเห็นของครูโรงเรียนรัฐบาลชายกับของครูโรงเรียนรัฐบาลหญิง
 ในเรื่องที่ว่า ปัญหาใดควบคุมยากลำบากเพียงใดนั้น แตกต่างกัน
 คือ ครูโรงเรียนรัฐบาลชายเห็นว่า การหนีโรงเรียน การพุดคุด
 การลักขโมย การทะเลาะวิวาท และการพุดจาส์ปคน เป็นปัญหา
 ที่ควบคุมยากที่สุดตามลำดับ ส่วนครูโรงเรียนรัฐบาลหญิงเห็นว่า
 การคดโกง การไม่สนใจ การหนีโรงเรียน การลักขโมย และ
 การพุดสยดสาขาน ควบคุมยากที่สุดตามลำดับ

๒) ครูโรงเรียนราษฎร์ชายกับครูโรงเรียนราษฎร์หญิง ให้ลำดับความ
 ยากลำบากในการควบคุมปัญหาแตกต่างกันดังนี้ ครูโรงเรียนราษฎร์
 ชายเห็นว่า การไม่สนใจ การต่อสู้ การทะเลาะวิวาท การพุด
 สยดสาขาน และการสู้ขบหรือ เป็นอันดับที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ตาม
 ลำดับ ส่วนครูโรงเรียนราษฎร์หญิงเห็นว่า การพุดสยดสาขาน
 การหนีโรงเรียน การอยู่ไม่สุข และการสู้ขบหรือ เป็นปัญหาที่ควบคุม
 ยากตามลำดับ

๓) เมื่อพิจารณาเป็นส่วนรวมระหว่างครูโรงเรียนรัฐบาล กับครูโรงเรียน
ราษฎร์จะได้ดังนี้ ครูโรงเรียนรัฐบาลทั้งชายและหญิงเห็นว่า ปัญหา
ต่อไปมีความยากลำบากในการควบคุมตามลำดับ ๑, ๒, ๓, ๔ และ
๕ คือ การหนีโรงเรียน การลักขโมย การพุดตปด การคดโกง และ
การไม่สนใจ ส่วนครูโรงเรียนราษฎร์ทั้งชายและหญิงเห็นว่า การ
พุดตปด การพุดสบลสาขาน การต่อสู้ การไม่สนใจ การสูญบุหร
ควบคุมยากเป็นอันดับ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ตามลำดับ

๔. ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาที่สำคัญที่สุด และปัญหาที่ควบคุมยาก
ที่สุด ปรากฏว่า

- ๑) ครูโรงเรียนรัฐบาลชายมีความเห็นว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุด ได้แก่
การไม่สนใจ การหนีโรงเรียน การทำงานสะเพร่า และปัญหาที่
ควบคุมยากที่สุด ได้แก่การทำงานสะเพร่า การสูญบุหร การพุดต
สปีคน
- ๒) ครูโรงเรียนรัฐบาลหญิงมีความเห็นว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุด ได้แก่
การทำงานสะเพร่า การไม่สนใจ การหนีโรงเรียน และปัญหาที่
ควบคุมยากที่สุดได้แก่ การลักขโมย การคดโกง การไม่สนใจ
และการพุดตปด (การไม่สนใจและการพุดตปดได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ
เท่ากัน)
- ๓) ครูโรงเรียนรัฐบาลทั้งชายและหญิงรวมกันมีความเห็นว่า การไม่
สนใจ การทำงานสะเพร่า การหนีโรงเรียน เป็นปัญหาที่สำคัญ
ที่สุด และการทำงานสะเพร่า การลักขโมย การคดโกง เป็นปัญหา
ที่ควบคุมยากที่สุด

- ๔) ครูโรงเรียนราษฎร์ชายเห็นว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุด ได้แก่ การหนีโรงเรียน การไม่สนใจ การสูบบุหรี่ และปัญหาที่ควบคุมยากที่สุด ได้แก่การทำงานสระเพรำ การสูบบุหรี่ การพุดปิด
- ๕) ครูโรงเรียนราษฎร์หญิงเห็นว่า การหนีโรงเรียน การไม่สนใจ การลักขโมย เป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด และการพุดปิด การทำงานสระเพรำ การหนีโรงเรียน เป็นปัญหาที่ควบคุมยากที่สุด
- ๖) ครูโรงเรียนราษฎร์ทั้งชายและหญิงรวมกันมีความเห็นว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุดได้แก่ การหนีโรงเรียน การไม่สนใจ การลักขโมย และปัญหาที่ควบคุมยากที่สุด คือ การทำงานสระเพรำ การพุดปิด การหนีโรงเรียน

๕. ผลที่ได้ตามข้อ ๔ เมื่อเปรียบเทียบกับผลที่ได้ตามข้อ ๒ และข้อ ๓ แล้วไม่เหมือนกัน ทั้งนี้เพราะคำขอบของครูตามข้อ ๒ และข้อ ๓ เป็นการขอความสำคัญของรายการปัญหาแต่ละข้อๆ ไป มีให้นำเอาปัญหาทั้งหมดมาเปรียบเทียบกันแล้วสรุป หาความยุ่งยอนชงกันและกัน และอีกประการหนึ่ง อาจเป็นเพราะแบบสอบถามที่ใช้ในการสำรวจไม่กระจำงแจ่งชัดคิพอ จึงทำให้ได้คำตอบที่ไม่รัดกุมเป็นต้น.

ความสามารถของเด็กในการฟังเสียง วรรณยุกต์ในภาษาไทย

ของ

นายอิศรา จรรย์านนท์

ภูมิหลังของการศึกษาค้นคว้า

ในทิวาแห่งของประเทศไทย มีหมุ่ชนบางหมุ่พูดภาษาซงมีรากคัพทต่างกัน ในการให้การศึกษาแก่คนเหล่านี้ ในโรงเรียนรัฐบาล ครูใช้ภาษาไทยในการสอน เด็กเมื่อเริ่มเรียนจะเกิดขุญหา เพราะจะไม่เข้าใจภาษาของครูผู้สอน โดยเฉพาะภาษาที่เด็กพูดนั้นเป็นภาษาที่ไม่มืวรรณยุกต์ ส่วนภาษาไทยนั้นเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ การวิจัยครั้งนี้เกิดจากขุญหาทางภาษาคังกล่าว

กลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาค้นควาคงนี้ ได้ทดสอบนักเรียน ๒๕๑ คน ในโรงเรียนประถม ๑๓ โรงเรียนดังนี้

๑. เด็กที่พูดภาษาไทย ๑๕๐ คน ในโรงเรียนของจังหวัดฉะบุรี
๒. เด็กที่พูดภาษามลายู ๑๒๐ คน ในโรงเรียนของจังหวัดยะลา
๓. เด็กที่พูดภาษาเขมร ๒๑๑ คน ในโรงเรียนของจังหวัดสุรินทร์
๔. เด็กที่พูดภาษาส่วย ๑๗๐ คน ในโรงเรียนของจังหวัดสุรินทร์

กลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียน อยู่ในชั้นประถมศึกษา ๓ และ ชั้นประถมศึกษา ๔ ใน
โรงเรียนประชาบาล (อายุจาก ๘ - ๑๒ ปี)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อทดสอบประกอบด้วยคำพยางค์เดี่ยว มีวรรณยุกต์ทั้งห้าในภาษาไทย จับคู่
จากคำคำที่ มีวรรณยุกต์และสระเหมือนกันจนถึง วรรณยุกต์ และสระที่แตกต่าง กันที่สุด
คำคำที่ใด จะอ่านบนทกลงในแถบบนทลงเสียงด้วยเสียงของ ผู้ชายและผู้หญิง การ
บนทกลงจะให้คำกลับกัน เช่น เสียงผู้ชายอ่าน คำ ก - ข เสียงผู้หญิงจะอ่านคู่
คำเค็มบนแตกต่างเป็น ข - ก ข้อทดสอบทั้งหมดมี ๗๐ ข้อกระทง มีเสียงผู้ชายและ
ผู้หญิงคละอยู่ในข้อทดสอบเดียวกัน เมื่อเด็กฟังข้อทดสอบแล้วจะการอยด้นกา (+)
ทบนเครื่องหมาย (ท) หรือ (ค) ในกระดาษคำตอบซึ่ง หมายถึง รับผิดชอบเสียงที่
เท่ากัน หรือ ต่างกัน

ผลของการค้นคว้า

๑. เด็กทุกกลุ่มที่ไม่พูดภาษาไทย จะมีความสามารถในการฟังเสียง
วรรณยุกต์น้อยกว่าเด็กที่พูดภาษาไทยหนึ่งปี คือ เด็กชั้นประถมศึกษา ๔ ของกลุ่มที่ไม่
พูดภาษาไทยมีความสามารถฟังเสียงวรรณยุกต์เท่ากับเด็กชั้นประถมศึกษา ๓ ของกลุ่ม
ที่พูดภาษาไทย

๒. เด็กทุกกลุ่มรวมทั้งเด็กที่พูดภาษาไทย มีความสามารถลดหลั่นกันตาม
ชั้นเรียน กล่าวคือ เด็กชั้นประถมศึกษา ๔ มีความสามารถมากกว่าเด็กชั้นประถมศึกษา ๓
เด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถไม่ต่างกัน

๓. เด็กทุกกลุ่มฟังเสียง ของผู้ชาย ที่อ่าน ข้อ ทดสอบ ได้ดีกว่าเสียง ของ
ผู้อ่านหญิง ทั้งนี้สรุปจากคำตอบของนักเรียน คือ ข้อทดสอบที่ผู้ชายเป็นผู้อ่าน
นักเรียนตอบได้ถูกต้องมากกว่าที่ผู้หญิงเป็นผู้อ่าน

๔. เด็กที่ไม่พูดภาษาไทยมีความลำบากในการฟังว่าเสียงวรรณยุกต์ของ
 คำหนึ่งนต่างกับของอีกคำหนึ่งหรือไม่ในคำข้างค้ โดยเฉพาะ คำคำที่มีเสียง
 วรรณยุกต์เดียวกัน หรือต่างกันเพียงเล็กน้อยเช่นเสียงสามัญกับเสียงเอก เด็กเหล่านี้
 จึงไม่สามารถตอบได้ถูกต้องกับเด็กที่พูดภาษาไทย

๕. คำคำใดมีเสียงวรรณยุกต์และสระเหมือนกันหรือต่างกันอย่างมาก เด็ก
 ทุกกลุ่มทั้งที่พูดภาษาไทยและไม่พูดภาษาไทย มักฟังได้ถูกต้องมากที่สุด ส่วนคำคำ
 ใดที่มีเสียงวรรณยุกต์และสระต่างกันเพียงเล็กน้อย เด็กมักรู้สึกว่ายากที่จะตอบว่า
 คำหนึ่งมีเสียงวรรณยุกต์แตกต่างจากอีกคำหนึ่งหรือไม่